

Rose

窈窕君子

2

三千风雪

ลิตบุรุษ ผู้แค้นช้อย

ซานเชียนเฟิงเสว่ เขียน
Bou Ptn แปล

元欲攻紫
(Wu Di Gong Zi) วาด

พิมพ์
ครั้งที่

1

ตัวอย่าง

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

วีรบุรุษกับสาวงามล้วนเป็นเรื่องราวของนิยายที่ประชาชนส่วนใหญ่

ชอบอ่านที่สุดตลอดกาล

- ชานเซียนเฟิงเสวี่

สัตบุรุษผู้แช่มช้อย เล่ม 2
窈窕君子

จัดพิมพ์โดย

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

《窈窕君子》Vol.02

Original story and characters created and copyright © 三千风雪 San Qian Feng Xue

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

Illustrations by 无敵攻策 (Wu Di Gong Zi)

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบอื่นที่ก่อกวน ตีพิมพ์ตีพิมพ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

งานเขียนเสร็จแล้ว

สัตบุรุษผู้แช่มช้อย เล่ม 2 / งานเขียนเสร็จแล้ว เขียน: Bou Ptn: แปล จาก 窈窕君子

Vol. 02.- กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.

(6), 530 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 119)

1. นวนิยายจีน. I. Bou Ptn, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

ว4 ข6ล6 ล.2

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4162-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาด้านงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายงานการ สิริกานต์ ผลงาน
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ พัฒนวัชรอดุล

บรรณาธิการ กมล ชัยสิทธิ์ • ศิลปกรรม ศิริพร เสงายอด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวทรัพย์
พิสูจน์อักษร ชรรพทิพย์ ตักดีเดชากุล
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระยอ

สัตบุรุษผู้เข้มข้อย

เล่ม 2

窈窕君子

三千风雪

ซานเชียนเฟิงเสวี่

เขียน

BouPtrn

แปล

สำนักพิมพ์ไรส
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ขอแนะนำนิยายแปลเรื่องใหม่ซึ่งเป็นผลงานของนักเขียนที่ยังไม่เคยมีผลงานตีพิมพ์ในประเทศไทยมาก่อน แต่ทางสำนักพิมพ์ได้อ่านเรื่องราวและรู้สึกว่เนื้อหาและกลวิธีการเขียนน่าสนใจจึงอยาแนะนำใหันักอ่านได้ลองอ่านกันดู การดำเนินเรื่องมีการตัดฉากสลับไปมา แต่รับรองว่าอ่านรู้เรื่องแน่นอน

สำหรับข้อผิดพลาดของต้นฉบับ มีรายละเอียดบางจุด (ในต้นฉบับดั้งเดิม) ที่ไม่ตรงกัน ซึ่งทางสำนักพิมพ์พยายามติดต่อกับผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบแก้ไข แต่มีปัญหาติดขัดในบางจุด กองบรรณาธิการจึงใช้วิจารณญาณในการตรวจแก้พร้อมปรึกษาผู้รู้ (เจ้าของภาษาต้นฉบับ) ไปด้วย หากมีข้อผิดพลาดประการใด ทางบรรณาธิการขออภัยไว้

สุดท้ายนี้ ขอให้ผู้อ่านทุกท่านเปิดรับเรื่องราวของนักเขียนที่ยังไม่เคยรู้จักมาก่อน และมีความสุขกับการอ่านเสมอ

Rose

ตุลาคม 2563

คำนำผู้แปล

สวัสดิ์คิรรับนักอ่านทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งในนิยายเรื่องใหม่กับนักเขียนที่ยังไม่เคยมีผลงานตีพิมพ์ในไทยมาก่อน เพราะฉะนั้นผมจะขอเล่าเรื่องย่อของนิยายเรื่องนี้ให้ฟังกันครับ

สำหรับนิยายเรื่องนี้ เรียกได้ว่าเป็นนิยายที่เอาใจแฟน ๆ อย่างเต็มที่ เนื้อหาจะค่อนข้างเบา แต่มีรายละเอียดค่อนข้างมาก ฉากหวานแบบจัดเต็ม กับปมปริศนาที่รอการพิสูจน์ ใครที่ชอบพระนายตัวแทบติดกันตลอดเวลา พระเอกแสนเย็นชากับนายเอกจอมตื้อ รับรองว่าต้องถูกใจอย่างแน่นอน

เริ่มต้นจากหมิงฉางเยียน จอมยุทธ์อันดับหนึ่งในยุทธภพถูกสำนักต่าง ๆ ไล่ล่า ทว่าเกิดพลตกท่าพาลิตตกลงในแม่น้ำเยียนบัว ต่อมาผู้คนคิดว่าเขาตายแล้ว แต่ความจริงเขาเพียงแค่สูญเสียวรยุทธ์ เป็นเหตุให้ต้องไปหาของวิเศษที่จะช่วยฟื้นฟูวรยุทธ์ ซึ่งมีชื่อว่า “หย้าเทพเซียน” แต่หย้าเทพเซียนนั้นถูกเก็บรักษาอยู่ในวังหลวง การที่จะเข้าวังหลวงได้มีเพียงต้องปลอมตัวเป็นพระสนมเท่านั้น เรื่องราววน ๆ จึงเกิดขึ้นเมื่อเขาได้มาเจอกับอวินซิง อัครมหาเสนาบดีคนปัจจุบัน ผู้ที่รู้ข้อมูลของหย้าเทพเซียนเป็นอย่างดี เทานั้นยังไม่พอ ยังมีเด็กน้อยผู้คลั่งใคล้ในตัวจอมยุทธ์น้อยหมิงเพิ่มมาอีกคนหนึ่ง เขามีนามว่า จ้าวเสี่ยวหลัน เป็นทั้งคนที่คอยสร้างบรรยากาศและคอยสร้างความุ่นวายในเวลาเดียวกัน

เรื่องราวดำเนินไปอย่างราบรื่น แต่แท้จริงแล้วใครจะไปรู้ว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ เชิญทุกท่านสัมผัสความสนุกได้พร้อมกันในหนังสือเล่มนี้

น้อมคารวะ

Bou Ptn

บทที่ 52

เงาบุปผากระเพื่อมไหว (เก้า)

บทหนึ่ง กางร่มยืนอยู่บนกำแพง

คนหนึ่งยืนกำแพงยืนอยู่บนพื้น

คนทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง หวয়อวีกระโดดลงมา แขนเสื้อปลิวลือ
ท่วงท่าสง่างาม

หมิงฉางเยียนถอยหลังหนึ่งก้าวอย่างไม่เป็นธรรมชาติ ซ้ำยังหยุด
ชะงัก คิดในใจว่า “ช้าถอยทำไม”

เขากระแอมไอหนึ่งครั้งก่อนจะกล่าว “ฝนตกหนักขึ้นแล้ว หาที่พึก
สักคืบก่อน”

หวยอวีเองก็ไม่กล่าวถึงเรื่องเมื่อครู่ เบนร่วมไปหาเขาเล็กน้อยบัง
ละของฝนเอาไว้

หมิงฉางเยียนผ่านเรื่องราวครานี้ ความร้อนบนใบหน้าจางหายลงไป
ในที่สุดเขาก็ครุ่นคิดอย่างปกติได้ กล่าว “หลวงจีนแห่งวัดเสียวหานรูปนั้น
ตายอย่างประหลาดสุดบรรยาย ไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำบ้าอะไรอยู่”

หวยอวีกล่าว “ไม่ว่าพวกเขาทำบ้าอะไร ท่านบำรุงร่างกายของท่าน
ให้ดีกว่าก่อน”

หมิงฉางเยียนแ้มยิ้มเล็กน้อย “ร่างกายของข้าดีขึ้นพอสมควร
แล้ว แม้วรยุทธ์ยังฟื้นฟูไม่เต็มที่ แต่รับมือกับคนธรรมดาอย่างคง่ายดาย”

เขาครุ่นคิด ถอนหายใจ หัวเราะฮิ ๆ กล่าว “ข้าคืออันดับหนึ่งใน

ได้หล้า”

หวยอวี่กล่าว “ไม่ได้ ขณะร่างกายยังไม่หายดี ท่านห้ามออกจากเมืองหลวง”

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “หวยอวี่น้อย เรื่องนี้เจ้าควบคุมข้าไม่ได้”

หวยอวี่กล่าว “ท่านก็ลองดูว่าข้าควบคุมท่านได้หรือไม่”

หมิงฉางเยียนรู้สึกท้อใจว่าหัวข้อสนทนานี้ดำเนินต่อไปอันตรายเป็นยิ่ง ด้วยเหตุนี้รีบหุบปาก ก้าวเดินอย่างใจจดใจจ่อ

ขณะนี้ท้องฟ้ามีตีสนิทแล้ว ข้ายังมีฝนตกลงมา หวยอวี่พาเขาเดินออกจากตรอก หมิงฉางเยียนประหลาดใจไม่หาย

“ลักษณะพื้นที่ซับซ้อนเพียงนี้ เจ้าเดินออกมาได้อย่างไร”

หวยอวี่กล่าว “เดินมากก็เป็นเอง”

หมิงฉางเยียนกล่าวด้วยความตื่นเต้น “ตรอกในจงหยวนมีมาก ขณะข้าเพิ่งมาถึง ไม่คุ้นเคยกับเส้นทางเหล่านี้ ตอนนี้อย่างคงไม่คุ้นเคย”

ยามไผ่ฝนยิ่งตกยิ่งหนัก หมิงฉางเยียนเดินอยู่ท่ามกลางละอองฝน เห็นบนหัวไปทั่วร่าง

ช่วงเวลานี้หาโรงเตี๊ยมสักแห่งได้ยาก กอปรกับหวยอวี่บอบบางอย่างยิ่ง ให้เขาพักสถานที่ที่ย่ำแย่สักหน่อยคงปลิดชีวิตของเขาได้

คนทั้งสองเดินอยู่ระยะเวลานึง หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “ถือโอกาสใช้วิชาตัวเบาเถอะ จะเดินเช่นนี้ไปถึงเมื่อไหร่”

หวยอวี่ส่ายหน้า “ไม่ได้”

หมิงฉางเยียนถาม “เหตุใดไม่ได้”

หวยอวี่ “ท่านเปียกโชกทั่วร่าง ไม่เหมาะกับวิชาตัวเบา จะทำให้เป็นไข้”

หมิงฉางเยียนตกตะลึงเล็กน้อย แต่มีได้กล่าวคำ เดินไปเจี๊ยบๆ เขาคงเจี๊ยบเกินไป หวยอวี่รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง ลอบมองดูเขาอีกหลายครา

หลังเดินอยู่หนึ่งกัณฐูป ในที่สุดก็หาโรงเตี๊ยมระดับที่หนึ่งจนพบ หวยอวี่ต้องการห้องชั้นสูงห้องหนึ่ง หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “เหตุใดเจ้าต้องการ

เพียงห้องเดียว”

หวยอวีกล่าว “ข้าจ่ายเงินหรือว่าท่านจ่ายเงิน”

หมิงฉางเยียน “เจ้าจ่ายเงิน”

เขาตอบด้วยความประจบอย่างยิ่ง “เอาตามที่อัศวินหาเสนาบดีน้อย
ว่า!”

เมื่อถึงห้อง เสี่ยวเอ๋อร์ยังต้มน้ำร้อนถึงหนึ่งขึ้นมา

หมิงฉางเยียนเห็นหวยอวีไม่มีท่าทีว่าจะถอดเสื้อ จึงรู้ว่าน้ำร้อนถึงนี้
เตรียมไว้ให้ตน เขาหัวเราะฮาๆ ประสานมือกล่าวว่า “ขอบคุณอัศวินหา-
เสนาบดีน้อยที่ใส่ใจ!”

กล่าวจบ เขายืนมือไปปลดเสื้อผ้าบนร่างของตนเอง ผลสุดท้าย
เพิ่งปลดสายรัดเอวออก ความเร็วของมือก็ช้าลง ความรู้สึกประหลาด
กลุ่มนั้นแผ่ขึ้นมาในใจอีกครั้ง ทำให้จอมยุทธ์น้อยหมิงอึดอัดอย่างยิ่ง

เขาหยุดชะงักอย่างไม่เป็นธรรมชาติ คล้ายเสื้อผ้าในมือหนึ่งพันซัง
ไม่ว่าอย่างไรก็ถอดไม่ออก หวยอวีหยิบหอยาที่พกตัวติดออกมา โปรย
สมุนไพรลงไปในน้ำ

ท่าทางการถอดเสื้อผ้าของหมิงฉางเยียนคงช้าเกินไป ถอดเสื้อคลุม
ตัวเดียวก็กินเวลาเกือบครึ่งก้านธูปแล้ว ในที่สุดหวยอวีก็อดมิได้ที่ถาม
“ท่านไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

หมิงฉางเยียนได้ยิน กล่าวด้วยความตื่นตะลึง “เปล่า! เข้าใจผิดแล้ว
เข้าใจผิดแล้ว”

หวยอวีมองดูเขาด้วยความประหลาดใจสุดบรรยาย “ท่านถอด
เสื้อผ้าไม่ได้ใช่ไหม ต้องการความช่วยเหลือไหม”

ตอนนั้นของหมิงฉางเยียนลุกชันขึ้นตาม เขาเดินไปข้างอ่างอาบน้ำ
ก้าวหนึ่ง หัวเราะฮาๆ “ไม่ต้องๆ! เป็นเพราะเสื้อผ้าเปียกน้ำ ติดกันเป็น
ก้อนถอดยากอยู่บ้าง เดี่ยวข้าก็เสร็จแล้ว!”

เขาลอบกล่าวว่า “ใช้ไม่เคยถอดเสื้อผ้าต่อหน้าเขา เหตุใดแต่ก่อน
ไม่รู้สักอะไร ตอนนั้นเกิดอะไรขึ้น”

ในใจจอมยุทธ์น้อยหมิงมีคนตัวเล็กสองคนกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด

คนตัวเล็กคนแรกกล่าว ‘ถอดก็ถอด ล้วนเป็นบุรุษ กลัวอะไร! หรือว่าเขาเห็นเจ้าแล้วต้องรับผิดชอบเจ้าหรือ! หรือว่าเจ้ามีความลับในใจ!’

คนตัวเล็กคนที่สองฟังจบ ย้ายฝั่งทันที กล่าว ‘ก็ใช่!’

หัวคิวหมิงฉางเยียนกระตุก เขาส่ายหน้า สลัดความคิดประหลาดนี้ออก เขาใช้หางตาชำเลื่องหวยอวีแวบหนึ่ง หวยอวีหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมา อาศัยแสงเทียนบนโต๊ะอ่านหนังสือ เหตุการณ์นี้คุ้นตาอย่างยิ่ง และเจียบส่งดเป็นพิเศษ กอปรกับดวงหน้าน้อยขาวาวลุดจหิมะเหนือโลกิยะประเภทนั้นของหวยอวี เป็นภาพของคณงามรูปโฉมเจริญตาอ่านหนังสือได้แสงไฟโดยแท้จริง

เขาคิดในใจว่า ‘หวยอวีอ่านอย่างจริงจังเพียงนั้น ดูเหมือนคงไม่สนใจข้า ห้องนี้ก็ใหญ่พอ หากข้าจงใจเกินไป ข้าจะไม่ผ่าเผยอย่างเห็นได้ชัด’

เขาลองคิดดูอีก ‘อีกอย่าง ล้วนเป็นบุรุษ มองแวบเดียวก็คงไม่มีเนื้อหลุดไปแม้แต่ชิ้นเดียว ข้าตื่นเต้นอะไร!’

ขณะจอมยุทธ์น้อยหมิงอยู่ที่เทียนซิงในปีนั้น อาศัยว่าในเทียนซิงไม่มีสตรี...ไม่นับหัววีนาง จอมยุทธ์น้อยหมิงอยู่ต่อหน้านางไม่เคยรู้ว่าความรู้สึกรักใคร่กับเรื่องเพศคือสิ่งใด ตอนเขาอายุสิบเจ็ดสิบแปดปี ถอดเสื้อสู่มไฟกับหล่หมิ่นจวิน กระโดดขึ้นกระโดดลงอยู่บนเขาชำระจันทร์ มีความสุขอย่างยิ่ง

ตอนนี้เขากลับเคอะเขิน รู้สึกว่าไม่เข้าท่า!

หมิงฉางเยียนสุดหายใจเขาสึกสองครั้ง

ผ่านไปครู่หนึ่งจึงถอดเสื้อคลุมออก เหลือเพียงเสื้อซับในตัวเดียว

เขาสวมเสื้อผ้าชิ้นนี้แล้วมุดไปในถังอาบนำด้วยสีหน้าปกติ

หวยอวีตกตะลึงเล็กน้อย วางหนังสือลง กล่าว “ท่านสวมเสื้อผ้าอาบนำ?”

หมิงฉางเยียนหัวเราะฮาๆอยู่ครู่หนึ่งก่อนกล่าว “ใช่แล้ว ข้าอาบนำเช่นนี้ ได้ซักเสื้อผ้าไปพร้อมกับอาบนำ ไหนเลยจะไม่ได้!”

หวยอวีมองดูเขาด้วยสีหน้าขบขัน

หมิงฉางเยียนไม่รู้อะไรเลย ถึงขั้นรู้สึกว่าคุณคิดนี้ของตนเอง

เฉลียวฉลาดอย่างยิ่ง เฉลียวฉลาดที่สุดแล้ว ทำให้เขารู้สึกปลื้มใจอยู่บ้าง
 หว่ยอวี่ลุกขึ้นจากหน้าโต๊ะ เดินมาเบื้องหน้าหมิงฉางเยียน
 หมิงฉางเยียนนั่งอยู่ในน้ำ เปลี่ยนทิศทางอย่างเร่งร้อน “เจ้าทำอะไร”
 หว่ยอวี่เค้นคำสามพยางค์ออกมาอย่างเยือกเย็น “ถอดเสื้อผ้า”
 หมิงฉางเยียนตกตะลึงครู่หนึ่ง หว่ยอวี่ครั้นที่จะพูดพล่ามกับอันดับ
 หนึ่งในใต้หล้าซึ่งสมองทึบเป็นประจำผู้นี้ ถอดเสื้อผ้าของหมิงฉางเยียนด้วย
 ท่าทางที่แข็งแกร่ง หมิงฉางเยียนจึงได้สติกลับมา ออกแรงดิ้นรนขึ้นมา
 มือเป็นพัลวัน

เสียงน้ำดังสะท้อนทั่วทั้งห้องทันที

หมิงฉางเยียนจับคอเสื้อของตนเองเอาไว้ สีนํ้าขาวซีด “เจ้าทำ
 อะไร!”

หว่ยอวี่บอกเจตนาของตนเองแล้วรอบหนึ่ง กระนั้นไม่บอกรอบที่สอง
 อย่างแน่นอน แต่ตัดสินใจเด็ดขาด ถอดเสื้อผ้าของเขอย่างใจจดใจจ่อ

แรงกายคนทั้งสองต่างกันชัดเจน หมิงฉางเยียนเสียเปรียบที่วรยุทธ์
 มีเพียงครึ่งเดียว ขณะนี้มิใช่คู่ต่อสู้ของหว่ยอวี่โดยแน่แท้ ดิ้นรนไม่ถึง
 หนึ่งริ้วแรงก็หมดสิ้น ยอมให้ฝ่ายตรงข้ามจับเสื้อขั้วในของตนเอง เนื่องจาก
 เพราะเสื้อขั้วในนั้นหลุดลงมาโดยวิธีที่มีใช้ฝีมืออย่างคนทั่วไป แต่ถูกฝืน
 ถอดลงมากำกลางการประมือไปมาอย่างดุเดือดของคนทั้งสอง จึงมีจุดที่
 ขาดวินอยู่มากมาย เหมือนมีอาจสุมได้อีก

หมิงฉางเยียนตะโกน “หว่ยอวี่! เจ้าไม่มีเหตุผลเลยจริงๆ!”

หว่ยอวี่กล่าวเสียงเย็นชา “ข้าเห็นสมองท่านไม่แจ่มชัด”

สวมเสื้อผ้าอาบนํ้า นี่ยังคงเป็นครั้งแรกตั้งแต่เบิกฟ้าผ่าพสุธา มี
 เพียงคนประหลาดอย่างหมิงฉางเยียนที่คิดออกมาได้

ฉะนั้น เขายอมรับว่าตัวเองไม่มีเหตุผล พึมพำหนึ่งประโยค เริ่ม
 ชำระล้างร่างกายของตัวเองอย่างเชื่องช้า

หลังความวุ่นวายนี้ ความรู้สึกเคอะเขินของหมิงฉางเยียนก็หายไป
 แล้ว ความเหน็ดเหนื่อยผุดขึ้นมาในยามนี้ เขาพึงถึงไม้ไธสร่างกายลง
 ซ้ำๆ เผยให้เห็นเพียงศีรษะ จู่ๆ หมิงฉางเยียนก็นึกอะไรขึ้นได้ เอ่ยถาม

“งานเลี้ยงบูชาฟ้าดินครั้งถัดไปจัดขึ้นเมื่อไหร่”

“วันที่ยี่สิบสี่เดือนสิบสองของปีนี้”

หมิงฉางเยียนครุ่นคิด นับจากตอนนี้ก็ไม่นานแล้ว ดูเหมือนหมู่ที่วัดเสี่ยวหานโดดเด่นโดยแท้จริง เลือกที่ตั้งใหม่ซึ่งรุ่งเรืองที่สุดในหัวถึงส่วนงานเลี้ยงบูชาฟ้าดินปลายปี พวกเขาคงใช้วิธีทั้งหมดซึ่งความเป็นหนึ่งซึ่งประกาศิตบุฏฺชนไปอยู่ในมืออย่างแน่นอน หากเป็นเพียงดาบเล่มหนึ่ง หมิงฉางเยียนหาได้สนใจไม่ แต่ครอบครองประกาศิตบุฏฺชนในงานเลี้ยงบูชาฟ้าดิน ยังแสดงถึงตำแหน่งและอำนาจในยุทธภพจงหยวน

เนกเช่นสามปีก่อน วัดเสี่ยวหานรวบรวมพลจากสำนักอื่นวางแผนกวาดล้างเขา ในความเป็นจริงอยากจัดการเขาและเทียนชิงไปพร้อมกัน ใครจะไปรู้ว่าคนกลุ่มนี้ยังมีได้ไปเทียนชิง หมิงฉางเยียนก็ตายก่อนแล้ว ก้าวหนึ่ง พอไม่มีเหตุผลกวาดล้างเทียนชิงแล้ว วัดเสี่ยวหานในตอนนั้นเป็นเพียงสำนักกรรมดาแห่งหนึ่งที่ไร้ประกาศิตบุฏฺชน หาได้ใช้เหตุผลข้อนี้ให้สำนักอื่นกวาดล้างสำนักเทียนชิงซึ่งสูญเสียชีวิตบุฏฺชนแห่งหัวค่านึงไปแล้วอีกต่อไป

ตามที่ชีวหลังหลังก้าว คนอื่นๆที่เทียนชิงล้วนยังอยู่ แม้มิได้มีสง่าราศีเหมือนในอดีต แต่ก็ไม่ถึงขั้นตกอับ หากให้วัดเสี่ยวหานได้ประกาศิตบุฏฺชนไปจริง เช่นนั้นกลุ่มคนสำนักเทียนชิง โดยเฉพาะศิษย์ภายใน วัดเสี่ยวหานต้องไม่มีทางปล่อยไปแน่นอน

ไม่ว่าประกาศิตบุฏฺชนจะตกอยู่ในมือผู้ใด ย่อมมีอาจตกอยู่ในมือวัดเสี่ยวหาน

คิดถึงตรงนี้ หมิงฉางเยียนโคจรพลังปราณเล็กน้อย คำนวณว่าตนเองฟื้นฟูได้ก็ส่วนกันแน่ ชั่วยังลอบซัดพลังปราณเล็กน้อย หากจะครอบครองดาบเล่มนี้ต่อหน้ากลุ่มคนอีกครั้ง...คิดถึงตรงนี้ หมิงฉางเยียนก็ถอนหายใจ น่าเสียดายเพียงว่า ตัวเขาในตอนนี้อาจได้มีความกล้าหาญเต็มเปี่ยมเหมือนในปีนั้นไม่

ยังไม่ต้องกล่าวถึงคดีฆ่ากัศวรที่เหมือนถูกต้องแต่ไม่ถูกต้องเหล่านั้น หลังเขาสังหารว่านเซียนชีว คดีทั้งหมดก็ตกมาอยู่ที่เขา เพราะการยุยง

ปลุกปั้นของวัดเสียวหนาน หากปลายปีเขาปรากฏตัวรับเอาประกาศิตบุญชน
ไป สิ่งที่รอคอยเขาอยู่มิใช่การกวาดล้างอีกครั้งหนึ่งหรือ

กาลก่อนเขาคิดว่า ขอเพียงกลายเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุด ร้ายกาจ
ที่สุด ก็ไม่มีผู้ใดสามารถทำร้ายเขาและคนที่เขาคิดจะปกป้องได้

ต่อมาจึงรู้ว่า หาได้เป็นเช่นนั้นไม่

หลังจากอาบน้ำเสร็จ หมิงฉางเยียนสวมเสื้อซับในอีกตัวหนึ่งใน
โรงเตี๊ยมเตรียมไว้ให้ในห้อง แม้ไม่สบายเหมือนของตัวเอง แต่ก็ดีกว่าไม่ได้
สวมใส่

คำถามที่สองซึ่งเขาเผชิญก็มาแล้ว

ในห้องมีเตียงเพียงหลังเดียว ผู้โดนนอนบนเตียง ผู้โดนนอนบนพื้น
เขามองดูพื้นแวนหนึ่ง

โรงเตี๊ยมระดับที่หนึ่ง พื้นย่อมมิใช่ฝุ่นธุลี แต่ปูด้วยไม้แดงชั้นดี
แม้สะอาดสะอ้าน แต่ก็แข็งจนชวนให้ชนลุก ในตู้มีผ้าฉนวนบางๆ ไว้สำหรับ
ปูบนพื้นผืนหนึ่ง บนร่างไม่ต้องห่ม หากห่มบนร่างก็จะไม่มีปูบนพื้น
นอกเสียจากห่อตัวเองเป็นเส้นเดียว คงมีอาจสมบูรณ์พร้อมทั้งสองอย่าง
ได้เด็ดขาด

หมิงฉางเยียนมองดูหอยอวี๋แวนหนึ่ง กล่าวในใจว่านิสัยอย่างเขา
ไม่มีทางนอนบนพื้นเด็ดขาด กระนั้นจอมยุทธ์น้อยหมิงยอมรับในความ
โศคร้ายของตัวเอง ยอมจำนนต่อเขา ไปหยิบนามในตู้มา

หอยอวี๋เห็นแล้วถามเขา “ท่านทำอะไร”

หมิงฉางเยียนหอบผ้าห่มออกมา “ปูพื้น หรือว่าเจ้าเกิดใจดีขึ้นมา
ให้ชานอนบนเตียง”

หอยอวี๋กล่าว “อากาศตอนนี้ ปูพื้นนอนจะเป็นไข้”

หมิงฉางเยียนซึ่งยืนอยู่กลางห้องพลันหัวเราะฮิๆ เขาโยนผ้าฉนวน
กลิ้งลงบนเตียงเข้าไปด้านใน

“ในเมื่ออัศวินหาเสนาบดีน้อยเชื่อเชิญ เช่นนั้นข้าก็ไม่เกรงใจแล้ว!”

เขาหลับตาลง เตรียมนอนหลับไป

ผ่านไปครู่หนึ่ง หอยอวี๋ไม่มีความเคลื่อนไหวอะไร หมิงฉางเยียน

ลืมนิดาขึ้นข้างหนึ่ง พบว่าฝ่ายตรงข้ามยังนั่งอยู่หน้าโต๊ะ ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

เขากล่าว “เจ้ายังไม่นอน?”

หวยอวี๋ส่ายหน้า

หมิงฉางเยี่ยนเลิกคิ้ว กล่าวในใจว่า “แปลกนัก ไยจะมีเหตุผลให้คนไม่นอนหลับ”

เขาเลิกผ้าห่มออก จับไว้บนเตียง หนีตาเย็นมือข้างหนึ่งออก ตบบนเตียง “นุ่มนัก เจ้าไม่นอนจริง ๆ?”

หวยอวี๋มองดูเขาแวบหนึ่ง กล่าว “ไม่นอน”

จอมยุทธ์น้อยหมิงไม่เห็นโหงวศพไม่หลังน้ำตา กลิ้งตัวบนเตียงหลายรอบ แล้วจึงเริ่มหาเรื่องอีก

“ข้านอนคนเดียวไม่หลับ เตียงใหญ่เพียงนี้ ตัวเจ้าไซ้จะกินที่ รับประทาน?”

กล่าวจบ เขาแถมยิ้มอย่างลึกลับมีอาจหยิ่งคาด “หรือว่า...เจ้ากลัวข้าเอาเปรียบเจ้า?”

หวยอวี๋เหลือบมองเขาแวบหนึ่ง

หมิงฉางเยี่ยนพลันได้สติกลับคืนมา ตระหนักได้ว่าตนเองกล่าวสิ่งที่ร้ายแรงอะไรออกไป รีบหุบปาก

เพียงแค่เขาหุบปากได้ไม่ถึงครึ่งหนึ่ง หมิงฉางเยี่ยนนอนอยู่บนเตียง ซ้ายยังมีหวยอวี๋อยู่ข้างกาย ไหนเลยจะนอนขมตาหลับลง ได้แต่ฟังเสียงฝนกระทบหน้าต่าง ส่องมือประสานกันหนุนศีรษะอย่างหมดอาลัยตายอยาก ยกขาไขว่ห้างเหม่อลอย

ผ่านไปหนึ่งเค่อ หมิงฉางเยี่ยนกล่าวว่า “หวยอวี๋น้อย ข้านอนไม่หลับ มีผู้เจ้าเล่ห์นิทานให้ข้าฟังจะดีกว่า!”

หวยอวี๋พลิกหนังสือหนึ่งหน้า เอ่ยปาก “ข้าไม่มีนิทาน”

หมิงฉางเยี่ยนมองดูเขา ยิ้มพลางกล่าว “หรือว่าเจ้าไม่มีเรื่องเล่าในวัยเด็กสักเรื่อง ข้าไม่เคยได้ยินเจ้ากล่าวถึงบิดามารดาของเจ้า พวกเขาเล่า”

หวยอวี๋กล่าว “บิดาข้าตายแล้ว”

หมิงฉางเยียนตกตะลึง กล่าวด้วยความปลงตก “เราต่างเป็นคนโชคร้าย!”

หวยอวีคิดว่าเขาจะกล่าวคำพูดเช่น “ขออภัย” “ขอโทษ” โดยทั่วไปแล้วสถานการณ์เช่นนี้ล้วนกระทบถูกเรื่องเสียใจของคนอื่น แต่อันดับหนึ่งในได้เหล่านี้ไม่เคยยึดถือหลักการทั่วไป พลันโพล่งประโยคนี้ออกมา กลับทำให้เขาประหลาดใจ

“หมายความว่าอะไร”

หมิงฉางเยียนกล่าว “บิดาข้าเองก็ตายแล้ว!”

หวยอวี “ท่านเหลวไหล เจ้าแคว้นต้าเยวี่มีชีวิตอยู่ดี”

หมิงฉางเยียนแค้นเสียงอย่างเหยียดหยามหนึ่งเสียง “เขามีชีวิตอยู่แตกต่างอะไรกับตายแล้ว ในใจข้า เขาตายไปนานแล้ว ข้าก็คือตัวบดขบย่อยที่ไม่มีบิดาเลี้ยงดู”

หวยอวีกล่าว “เช่นนั้นมารดาของท่านเล่า”

กล่าวถึงตรงนี้ หมิงฉางเยียนจึงเผยความเปลี่ยนแปลงเหงาเลี้ยวหนึ่งออกมา “ตายแล้วเช่นกัน ก่อนข้ามาจงหยวนนางก็ตายแล้ว”

หวยอวีครุ่นคิด รู้สึกว่าไม่มีคำพูดอะไรให้กล่าวได้

หมิงฉางเยียนผู้นี้ ไม่ต้องการให้คนอื่นปลอบใจเลย ต้องการเพียงให้เวลาเขาไม่ถึงครึ่งก้านธูป เขาก็หายดีเองได้ กระโดดโลดเต้นไปทั่ว

ดังคาด ขณะต่อมา จอมยุทธน้อยหมิงก็กล่าวหวั่นข้อสนทนาที่ตามมาด้วยความคาดหวัง “หวยอวีน้อย จะว่าไปแล้วเจ้ายังต้องเรียกข้าว่าศิษย์พี่เล็ก!”

หวยอวีตกตะลึงเล็กน้อย กล่าว “เอาจำพูดนี้มาจากที่ใด”

หมิงฉางเยียนพลันตัวตรง ใบหน้าพกวารอยยิ้ม ถามอย่างโอหัง “ฉางชวีคือเป็นอะไรกับเจ้า”

หวยอวีกล่าว “อาจารย์”

หมิงฉางเยียนพยักหน้า “ใช่แล้ว เขาคืออัครมหาเสนาบดีแห่งจงหยวน เจ้าคืออัครมหาเสนาบดีน้อย เขาย่อมเป็นอาจารย์เจ้า เช่นนั้นเจ้ากราบอาจารย์เมื่อใด”

หอยอวีครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง เอ่ยบอกอายุออกมา

หมิงฉางเยียนหัวเราะฮาๆ “เด็กกว่าข้าตั้งคาด! ข้ากราบเขาเป็นอาจารย์เร็วกว่าเจ้าสองปี ในปีนั้นอาจารย์ที่ศนาจรไปด้าเยร์ เห็นข้าพรสวรรค์สูงยิ่ง กระนั้นคุณเข่าตรงปากประตูดุ้อร้องให้ข้าเป็นศิษย์เขา ข้าหรือ ย่อมไม่ยอมยกมองเห็นตอนเขาอายุมากแล้วยังขายหน้าเช่นนั้น ได้แต่ผิ้นรับปากแล้ว!”

เขาเสกสรรปั้นแต่ง บิดเบือนความจริงของการกราบอาจารย์ในปีนั้นอย่างภาคภูมิใจ จากนั้นจึงหอยอวีด้วยสองตาสุกใส ยิ้มพลางกล่าว “นี่! หอยอวี เจ้าเรียกข้าว่าศิษย์พี่เล็กให้ฟังสักหน่อย ข้าคิดไม่ถึงว่าข้ามาจงหยวนยังเก็บศิษย์น้องเล็กคนหนึ่งได้!”

หอยอวีเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง ยังคงอ่านหนังสือต่อไป

หลายวันนี้หมิงฉางเยียนหาทางเหนือกว่าได้อย่างยากเย็น จะปล่อยหอยอวีไปได้อย่างไร สร้างความวุ่นวายขึ้นมาทันที หอยอวีไม่ยอมเรียกเขาจึงลงมือในฉับพลัน พันธูเข้าด้วยกันกับเขา

คนทั้งสองต่างไม่ได้ใช้กำลัง เพียงประหนึ่งทะเลาะวิวาทที่ไม่ปานเห็นกระบวณแก้กระบวณ ยามนี้วรยุทธ์ของหมิงฉางเยียนเป็นรองอยู่หนึ่งขุมไม่กี่ที่ที่ถูกหอยอวีกดลงกับเตียง

สองมือของเขาถูกชูขึ้นสูง กดไว้บนหมอน กระนั้นก็มีเพียงขยายวทั้งสองข้างที่หึ่งเตะและถีบ ดันรนได้รุนแรงอย่างยิ่ง

หมิงฉางเยียนแฉะร้อง “สู้กันอีกทีสิ! เจ้าเล่นลูกไม้!”

หอยอวีเอียงศีรษะถาม “ข้าเล่นลูกไม้อย่างไร?”

หมิงฉางเยียนรู้เขาไม่ได้ เริ่มบิดพลิ้วโดยตรง “ข้าจะรู้ได้อย่างไรหากกระบวณท่านนั้นมองออกได้ ยังเรียกว่าลูกไม้หรือ!”

หอยอวีแค้นเสียหนึ่งครั้ง มองดูท้องฟ้าที่ด้านนอกแวบหนึ่ง

“ข้าไม่สู้กับท่าน ท่านรีบนอน”

หมิงฉางเยียนพลันสบโอกาส ขยับกล้ำมเนื้อเล็กน้อย “เจ้าไม่นอนจริง ๆ? จะนั่งเช่นนั้นทั้งคืน?”

หอยอวีพยักหน้า

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “เช่นนั้นไม่ได้ ด้านข้างมีคนมอง ช้านอนไม่หลับ”

หวยอวี่นั่งอยู่ข้างเตียง “ข้าไม่มองท่าน”

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “เช่นนั้นก็ได้! มีคนนั่งอยู่ ข้าก็นอนไม่หลับ”

หวยอวี่นั่งเฝ้าครู่หนึ่งคล้ายกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ หมิงฉางเยียนเพียงแค่ว่าได้เถียงกับเขา เมื่อครู่หมัดเท้าของเขาพ่ายให้หวยอวี่ ขณะนี้กำลังจะได้ชัยชนะกลับมาจากทางวาจา

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “มิสู้เจ้านอนด้วยกันกับข้า! เตียงใหญ่เพียงนี้นอนสองคนยังเหลือเพื่อ ท่านนอนข้าแสนรู้อย่างยิ่ง ไม่มีทางก้าวล้ำเขตแดนเด็ดขาด เจ้าอย่า...”

หวยอวี่พลันเรียก “เจ้าเจา”

หัวข้อสนทนาของหมิงฉางเยียนพลันหยุดลง แม้กระทั่งสีหน้าก็แข็งทื่อ

หวยอวี่เรียกหนึ่งคำ ซ้ำยังเรียกคำที่สอง “เจ้าเจา”

ในครั้งนี้อากว่าคำแรกเล็กน้อย สมหายใจผ่อนยาวกว่าอยู่บ้าง

หัวใจของหมิงฉางเยียนประหนึ่งตึกลอง เต้นจนไม่รับการควบคุมของเขา

หวยอวี่คล้ายเรียกจนติดแล้ว ยามนี้ครองความได้เปรียบ สีหน้าปิติอย่างยิ่ง ขณะปลื้มใจยังเรียกอีกหลายครั้ง

เขาเรียกหมิงฉางเยียน แต่กลับไม่ได้มองดูเจ้าตัว จ้องหนังสือเอาไว้เหมือนมีความคิด

หมิงฉางเยียนแม้ริมฝีปาก ดึงผ้าห่มในนับพลัน ห่อทั้งร่างของตนเองเอาไว้ “เลิกเรียกได้แล้ว! ช้านอนแล้ว!”

นิ้วชี้ของหวยอวี่เคาะขอบเตียง ไม่สนใจคำอ้อนวอนของเขา เหลือบมองผ้าห่มที่หนุนขึ้นมาตรงกลางเวบหนึ่งด้วย รวากับกำลังประกาศว่าตนเองชนะอีกครั้งหนึ่งแล้ว

หัวใจของหมิงฉางเยียนเต้นระรัวดังตึก ๆ ๆ ๆ ต่ำในใจด้วยสีหน้า

แดงกระสือ ‘เด็กเหลือขอ! มีอย่างที่ไหน! มีอย่างที่ไหน! รอข้าพื้นฟูวรยุทธ์
ได้แล้ว ต้องทวงความอัปยศที่ได้รับในตอนนี้นักกลับคืนทั้งหมดแน่นอน!’

ตัวอย่าง

บทที่ 53

นางบุพผากระเพื่อมไหว (สิบ)

ครั้งคืนหลัง หมีงคงเยียนเองก็ไม่รู้ว่าตนเองหลับไปเมื่อใด ขณะตื่นขึ้นมา หว่ยอวี้อ่านหนังสือทั้งเล่มจบแล้ว เขาไม่ได้นอนทั้งคืนดังว่า นิ่งอยู่ข้างเตียงตลอดคืน หมีงคงเยียนเพิ่งลืมตาขึ้น คำพูดประโยคแรกที่กล่าวก็คือ “ข้าจะไปห้วงถึงสักรอบ”

คำพูดประโยคแรกที่หว่ยอวี้อตอบเขาก็คือ “ไม่ได้”

เฉกเช่นเดียวกับเมื่อก่อน

หมีงคงเยียนเห็นว่าพูดกับเขาไม่รู้เรื่อง กระนั้นจึงลงจากเตียงเตรียมสวมใส่เสื้อผ้า ผลสุดท้ายจนถึงเช้านี้ฝนที่ตกตั้งแต่เมื่อคืนก็ยังไม่หยุด ตกเปาะๆ เปาะๆ ไม่จบไม่สิ้น เสื้อผ้าที่แขวนอยู่บนราวตากทั้งคืนก็ยังไม่แห้ง เมื่อเชิบบเข้าไปได้มึนๆ ยังมึนกลิ่นชื้น เหม็นอับอย่างยิ่ง

สรุปแล้วเสื้อผ้าชุดนี้ หมีงคงเยียนเป็นตายก็ไม่ยอมสวมใส่แล้ว

เพียงแต่เขาก็มีอาจสวมเพียงเสื้อซับในเทรีดเตรไปทั่วทุกแห่ง หลังอาหารเช้าถูกยกเข้ามาในห้อง จอมยุทธ์น้อยหมีงเสนอความต้องการของตนเองออกไป “ข้าต้องการเสื้อผ้าชุดหนึ่ง แต่ไม่มีเงิน”

หว่ยอวี้อีกกล่าว “ถึงอย่างไรท่านก็ไม่ต้องออกจากห้อง จะสวมเสื้อผ้าอะไร”

หมีงคงเยียนยิ้มพลางกล่าว “เหตุใดไม่ออกไปข้างนอก ข้าบอก

แล้วว่าข้าจะไปที่ตั้งเกาส์กุลจงแห่งหัวถึง”

หวยอวีวางตะเกียบลง ตอบอย่างไม่ต้องสงสัย “ข้าบอกแล้วว่าข้าไม่อนุญาต”

กล่าวถึงตรงนี้ หมิงฉางเยียนจึงเข้าใจว่า “ไม่อนุญาต” ของหวยอวีคือ “ไม่อนุญาต” ด้วยเหตุใด

เขากล่าวด้วยความตกใจ “เมื่อคืนเจ้าไม่นอนเพราะกลัวข้าหนีไปกลางดึก?”

หวยอวีมีอาภัพเสก

ดวงตาของหมิงฉางเยียนลึกลงกว้างขึ้นเล็กน้อย “อัศรมหาเสนาบดีน้อย นี่เจ้าคุมขัง! กักบริเวณ! ผิดกฎหมายจงหยวน!”

หวยอวีหามงเมิน นั่งอยู่บนเตียง ข้ายังหิบบ้างสิ้อเล่มใหม่ออกมาอ่าน

หมิงฉางเยียนดึงหนังสือของเขา “ห้ามอ่านหนังสือ มองข้า! มองข้า จอมยุทธ์น้อย!”

หวยอวีกล่าว “ท่านมีอะไรนำมามอง”

หมิงฉางเยียนกล่าว “ข้าหน้าตาตรงตามไม่เท่าหนังสือเล่มนี้หรือ”

เขากล่าวต่อ “ไม่มีเวลาพูดเรื่องนี้กับเจ้า เอาเสื้อผ้ามาให้ข้า ข้าจะออกไปข้างนอก”

หวยอวีส่งเสียงหึ ๆ กล่าว “ไม่ให้ ท่านมีฝีมือก็หนีออกไปตัวเปล่า”

หมิงฉางเยียนกล่าว “หยุดนะ เน้นย้ำสักหน่อย มิใช่ตัวเปล่า ข้ายังมีเสื้อทับในชุดหนึ่ง”

เขาพลันหยุดชะงัก หันกายวิ่งพล่านไปยังราวแขวนเสื้อ หวยอวีตอบสนองขึ้นมาก่อนเขาหนึ่งก้าว ยื่นขาถีบเก้าอี้ออกไป เกี้ยวขาของหมิงฉางเยียนเอาไว้ จากนั้นรวบรวมกำลังภายในกลุ่มนี้ออกจากมือ ซัดใส่เสื้อผ้าที่ตากอยู่บนราวกลายเป็นผุยผงทันที

หมิงฉางเยียนกล่าว “เจ้า!”

หวยอวียกถ้วยชาขึ้นด้วยสีหน้าปกติ เป่าเล็กน้อย ดื่มหนึ่งอีกอย่าง เชื่องช้า

ดื่มเสร็จจึงกล่าว “เช่นนั้นท่านก็สวมเสื้อขับโนออกไปข้างนอกเถิด”

หมีนางเยียนโมโหวิธีการอันกำเริบป่าเถื่อนของเขาจนหัวเราะ เดินวนอยู่ในห้องหลายรอบ สุดท้ายนั่งลงบนเตียง กล่าวในใจว่า “ข้าไม่เชื่อว่าเขาจะมองข้าได้หลายวัน!”

ดังคาด ไม่นอนทั้งคืน ในเมื่อหวยอวี่มิใช่เทพเซียนย่อมทนไม่ไหวเช่นกัน เขาอ่านหนังสือได้ครู่หนึ่งก็ง่วงเหงาหาวนอน

หมีนางเยียนรอนจนขนอนหลับแลเห็นว่าภารกิจสำเร็จ ฉวยโอกาสที่ยากจะปกปิด ยึดกริมพลางมองดูหวยอวี่

“อัศจรรย์แสนบัดนี้เลย หากเจ้าเหนื่อยแล้วละก็ นอนให้เต็มที่สักที”

กล่าวจบเขาลุกขึ้นทันที เหลือตำแหน่งของที่นั่งนอนให้หวยอวี่

หวยอวี่แค้นเสียงหนึ่งเสียง พลันสกดจุดสองแห่งของเขาเอาไว้ หมีนางเยียนมีอาการขยับเขยื้อนในบัดดล

เขาตะโกนเรียก “หวยอวี่!”

หวยอวี่ทำเหมือนไม่ได้ยิน วางเขาไว้เบื้องหน้ากระຈก ให้เขาหันหากระຈกขึ้นชมท่วงท่าประหลาดที่ถูกตนเองตรึงเอาไว้ ตนเองเดินไปข้างเตียง คล้ายวางแผนหักผ่อน หมีนางเยียนไม่เข้าใจโดยแท้จริงว่านี่หวยอวี่เกิดนิสัยเสียอะไรขึ้นมา รู้สึกเพียงสภาพนี้ของตนเองโง่เขลาขยหน้าอย่างยิ่ง รีบตะโกน “นี่! เจ้าตัวแสบ เจ้าจะวางข้าไว้ตรงไหน?”

หวยอวี่ไม่สนใจ หมีนางเยียนรีบเสริมอีก “ไม่ได้ ท่วงทำนั้รรมานัก โอ๊ย ข้าไม่ไหวแล้ว พิษในร่างข้าจะกำเริบ” พังถึงตรงนี้ หวยอวี่จึงเปลี่ยนความคิดอีก ย้อนกลับมาตรวจชีพจรให้เขา จากนั้นซ้อนเอาอุ้มเขาขึ้น วางไว้ฝั่งด้านในของเตียง ส่วนตนเองนอนอยู่ข้างนอก หมีนางเยียนนอนลง กล่าวในใจว่า ‘เกิดอะไรขึ้น รับไม่ได้เพียงเพราะคำกล่าวเรื่อยเปื่อยหรือว่ามีปัญหาอะไรจริงๆ’

“พี่ชายหวยอวี่ เจ้าคลายจุดให้ข้าเถอะ มิฉะนั้นข้าอยู่ตรงนี้มีกอยากพูดคุยกับเจ้า เช่นนั้นเสียงจะไม่ดังจนเจ้านอนไม่หลับหรอกหรือ”

หวยอวี่กล่าว “หลับาก ข้าเหนื่อยแล้ว”

หมีนางเยียน “เจ้าเหนื่อยมาก ทั้งยังไม่หลับไม่นอนทั้งคืน!”

หอยอวีก็กลับไม่กล่าวคำแล้ว

แม้ปากหมีงฉางเยี่ยนกล่าวว่า หากเขานอนหลับแล้วจะทำเสียง
จ๊อกแจ็กดังจนเขามืออาจนอนหลับ ในความเป็นจริง พอหอยอวีหลับตา
หมีงฉางเยี่ยนก็ไม่กล่าวคำแล้ว

หากใช้ไม้แข็งต้องหมดหวังแน่นอน วรยุทธ์ในตอนนี้องตุนจะรับมือ
หอยอวีก็เสมือนเอาแขนไปปิดตันทา

อีกอย่าง ตอนนีเขาสงสัยอย่างยิ่งว่าเด็กเหลือขงผู้นี้มีวิชาลับที่ไม่ให้
คนรู้อะไรใช้หรือไม่ ทุกครั้งมักหาตัวเขาพบได้อย่างแม่นยำไร้เทียมเทียม
ต้องมีอุปายอะไรแน่นอน! ต่อให้ดอตหนีไปก็ต้องดอตหนีไปในช่วงเวลา
ที่เหมาะสม

แต่จะไม่ไปก็เป็นไปไม่ได้ เขาหลบอยู่หลังหอยอวีได้เพียงครู่หนึ่ง
เท่านั้น หรือว่าจะอยู่ในตำหนักเก้าสิบเก้าทั้งชาติ ไม่ออกไปเผชิญหน้ากับ
ความเป็นจริง?

ย่อมไม่ได้

เขาคิดในใจว่า ‘แรกเริ่มคือคนตายในตรอก ต่อมายังเป็นคนตาย
ในตรอกอีก หมูนี้วัดเลี้ยวหวนสร้างศัตรูนับไม่ถ้วน หากมีคนบังเกิด
ความคิดสังหารพวกเขาจริงก็มีอาจตำหนิได้ แต่วิธีฆ่าคนมีนับพันนับหมื่น
เหตุใดใช้หมิ่นเซ็มทะเลล่อล่อ’

หมีงฉางเยี่ยนถอนหายใจหนึ่งเฮือก

แม้เขาถูกสกัดจุดแล้ว แต่นอนอยู่บนเตียงกลับไม่รู้สึกรปวดเมื่อย

จอมยุทธ์น้อยหมีงฉางเยี่ยนก็ไม่ถึงขั้นนอนนิ่ง เขาหลับโคจรกำลัง
ภายในเตรียมทะเลงจุด จากนั้นหอยอวกาสดอตหนีไป

นอนอยู่เนิ่นนาน ในยามนี้เอง กลอนประดูขยับ

เลี้ยวเออร์ชะงักหน้าเข้ามา

เขากวาดมองโดยรอบก่อนรอบหนึ่ง แล้วจึงมองเห็นว่ามีคนนอนอยู่
บนเตียง

ดูเหมือนเลี้ยวเออร์ผู้นี้ต้องขึ้นมาจากพวกเขาทั้งสองว่าต้องการอาหาร
กลางวันหรือไม่แน่นอน ผลสุดท้ายขณะนี้คนทั้งสองดูเหมือนหลับหมดแล้ว

เขาจึงเอาผ้าชีวี่รวบตาบ่า ยกขาเตรียมเดินไปข้างหน้า

หมิงฉางเยียนสายตาเปล่งประกาย ไหนเลยจะให้เขาผลไปเช่นนี้!
เขากระแอมไอเบาๆหนึ่งเสียง อีกทั้งมิได้ทำเสียงความเคลื่อนไหว ในขณะที่
เดียวกันมองดูหอยอวี่อย่างอกสั่นขวัญแขวนแทบหนึ่ง
ยังไม่ตื่น

จอมยุทธ์น้อยหมิงโล่งอก เสี่ยวเอ๋อร์ความคิดฉับไว เดินมาหน้า
เตียงด้วยฝีเท้าเบาหวิว มองเห็นหมิงฉางเยียนด้านในที่นอน

สีหน้าของเสี่ยวเอ๋อร์ยากที่จะอธิบายทันที

ถึงกระนั้น ไม่ว่าผู้ใดมองเห็นบุรุษสองคนนอนอยู่บนเตียงเดียวกัน
เช่นนี้ย่อมมีอาจเผยสีหน้าปากตือออกมา

หมิงฉางเยียนรู้แก่ใจถึงจุดนี้ แต่ขณะนี้ก็ไม่ทันอธิบายแล้ว เขา
ขยับปากเป็นคำว่า ‘ช่วยเหลือข้า’

เสี่ยวเอ๋อร์กลืนน้ำลาย มองดูหอยอวี่แทบหนึ่ง

เขาเองก็ขยับปากเอ่ยตอบ นำเสียดาย ภาษาทางการของเสี่ยวเอ๋อร์
ผู้นี้กล่าวได้ไม่ค่อยได้มาตรฐาน ลำเนียงค่อนข้างหนัก แม้ว่าหมิงฉางเยียน
ใช้เรียวแรงหนึ่งร้อยยี่สิบส่วนไปจำแนกก็จำแนกไม่ออกว่าเขากล่าวอะไร

เสี่ยวเอ๋อร์ทั้งทำปากและกริยาวาด ลำบากอยู่ครึ่งก่อนวัน สุดท้าย
หันกายหาพู่กันและหมึกบนโต๊ะ เขียนตัวอักษรหลายตัวอย่างบิดๆเบี้ยวๆ
ทางออกมายื่นให้จอมยุทธ์น้อยหมิงอ่าน

พอจอมยุทธ์น้อยหมิงอ่าน สิ่งที่เขาเขียนคือ ‘คุณชาย พวกท่านทั้งสอง
เล่นทำกันก็ต้องระวังร่างกายด้วย!’

หมิงฉางเยียนกล่าวในใจว่า ‘เล่นทำอะไร เสี่ยวเอ๋อร์ผู้นี้จับจุดสำคัญ
ของข้าไม่ได้?’

เขารีบทำปากกล่าว ‘ช่วยเหลือข้า! ตรกรางวัลอย่างหนัก!’

เสี่ยวเอ๋อร์ดวงตาถูกวาว เขียนว่า ‘คุณชาย มีอะไรสั่งการท่านบอก
มาได้เลย!’

หมิงฉางเยียนทำปากกล่าว ‘ช่วยข้าซื้อยาสลบมาสักหน่อย’

เสี่ยวเอ๋อร์ทั้งตกใจและประหลาดใจ ดวงตาถึงจนกลมกว้าง กล่าว

เตือน “คุณชาย ท่านทำเช่นนี้แล้ว เหตุใดยังคิดเล่นทำยากเหล่านั้น”

หมิงฉางเยียนสื่อสารกับเขาไม่รู้เรื่อง ตัวหนังสือหลายตัวนั้นที่เสี่ยว-
เออร์เรียน แม้ชี้ให้รู่อยู่บ้าง แต่เขารู้ทุกตัว เมื่อวางอยู่ด้วยกัน จอมยุทธ์
น้อยหมิงไม่เข้าใจความลึกลับในนั้น เขาทั้งร้อนใจและเป็นทุกข์ พลั้งประณ
ลับสน แต่กลับทำให้เขาทะเลวลงจุดหนึ่งจุดได้

จอมยุทธ์น้อยหมิงขยับมือซ้าย ยกขึ้นได้เล็กน้อย

เขาดีใจเกินคาด รีบขยับปากเป็นประโยคว่า ‘ข้าให้ทองเจ้า เจ้า
สนใจเพียงช่วยข้าชื้อยา หากคนอื่นสืบสาวขึ้นมา ก็นับเป็นความรับผิดชอบ
ของเจ้าทั้งหมด!’

เสี่ยวเออร์วางตัวลำบาก หมิงฉางเยียนไม่รอเขาตอบคำ ผืนใช้มือขวา
ของตนเอง คลำไปยังหน้าอกของหวยอวี่

ทุกครั้งที่เห็นเขาหยิบมุกทองน้อยล้วนหยิบออกมาจากตรงนี้ เมื่อคืน
หมิงฉางเยียนเองก็ไม่เห็นหวยอวี่เปลี่ยนเสื้อผ้า ดูเหมือนถุงเงินใบนี้ต้อง
เก็บไว้ตรงนี้เป็นแน่

จอมยุทธ์น้อยหมิงมึนงงมากเกินไป มากเกินไปจะทำให้หวยอวี่
ตกใจตื่น เขาก็จะถูกจับได้คาหน้าเขา

ด้วยเหตุนี้ ยื่นมือเข้าไปในอกเสื้อของเขาเจียบ ๆ คล้ายคว้นขาว
สายหนึ่ง ซ่อนซ่อนอย่างนุ่มนวล ลูบคลำอย่างเบาหวิว จอมยุทธ์น้อยหมิง
กลัหายใจรวบรวมสมาธิ ค้นหาว่าถุงเงินอยู่ที่ใดอย่างใจจดใจจ่อ

เสี่ยวเออร์มองดูเขาลูบอย่างอกสันขวัญแขวนอยู่ครึ่งค่อนวัน กลาง
ฝ่ามือผุดเหงื่อแทนเขา

ความพยายามไม่ทรยศคนที่ตั้งใจ นิ้วทั้งห้าของหมิงฉางเยียนขาว
ราวหยกและกระเบื้องเคลือบกระดุกข้อต่อชัดเจน สัมผัสสิ่งที่หายาบกระด้าง
ชิ้นหนึ่งได้ ต่างจากความนุ่มนวลของเสื้อ เหมือนเป็นถุงเงินเล็ก

ถุงถูกผูกแน่น กันไว้ด้วยเสื้อผ้า ไม่ว่าอย่างไรมือข้างเดียวของเขา
ก็แกะไม่ออก

แผนการหนึ่งไม่สำเร็จก็บังเกิดอีกแผนการหนึ่ง หมิงฉางเยียนหยิบ
เชือกที่ผูกถุงเงินขึ้น ดึงถุงเงินมาด้านนอกที่ละนิด

เขาจ้องใบหน้าของหวยอวี๋ตาไม่กะพริบ กลั้วว่าสีหน้าฝ่ายตรงข้ามจะเปลี่ยนแปลงหรือพลันตื่นขึ้นมา

กระทั่งถุงเงินถูกหยิบออกมา หวยอวี๋ก็ได้ตื่นขึ้น ดูเหมือนไม่ได้นอนทั้งคืนส่งผลกระทบต่อเขาค่อนข้างมาก จอมยุทธ์น้อยหมีงทำท่าทางเล็กน้อยมากเพียงนี้ก็ไม่ได้ปลุกคนให้ตื่นขึ้นมา

หมีงฉางเยียนลอบยีนดีในใจ แกะถุงเงินออก หยิบมุกทองน้อยเม็ดหนึ่งออกมาจากด้านใน

มุกทองนี้มีมูลค่าสูงลิบ ดวงตาของเสี่ยวเอ๋อร์จ้องเอาไว้อย่างตะลึงงัน หมีงฉางเยียนตั้งใจยากอย่างยิ่ง คิดว่าใช้มุกทองเม็ดหนึ่งไปแลกยาสลบห่อหนึ่ง ไม่คุ้มค่าโดยแท้จริง แต่ขณะนี้เขาขอความช่วยเหลือจากคน ได้แต่มอบมุกทองให้เสี่ยวเอ๋อร์ด้วยน้ำตาคลอ

เสี่ยวเอ๋อร์ได้มุกนี้แล้วดีใจจนดวงตาหยี ตบหน้าอกให้หมีงฉางเยียนวางใจว่าเขาต้องทำได้แน่ จากนั้นจึงออกจากประตูไปอย่างไร้สัมเสียด

ยังถือโอกาสปิดประตูอย่างเงียบกริบ

แลเห็นว่ามุกทองเม็ดนั้นถูกเสี่ยวเอ๋อร์เอาไป ไหนเลยหมีงฉางเยียนจะวางใจได้ นั่นส่วนเป็นการเสียทรัพย์!

เขายังคงหลั่งน้ำตาเจี๊ยบ ๆ เจ็บใจที่ต้องเสียทองคำไปเปล่า ๆ ปล่อยให้ข้ายังมีเวลาเสียเวลานานเกินไป รีบขยับมือ ยัดถุงเงินน้อยกลับไปนอกเสื้อของหวยอวี๋

น่าเสียดาย เชิญเทพส่งเทพยา ขนอะจอมยุทธ์น้อยหมีงยัดกลับไป หวยอวี๋ที่หลับไปแล้วนั้นตื่นขึ้นแล้วในที่สุด

ยามนี้ มือของจอมยุทธ์น้อยหมีงยังอยู่ในอกเสื้อเขา คล้ายเต็งถู่จื่อ¹ จะกระทำความผิด

หวยอวี๋นั่งเจี๊ยบไปหลายวินาที ถาม “ท่านกำลังทำอะไร”

จอมยุทธ์น้อยหมีงเสมื่อดั่งก้อนหิน แข็งทื่อไปแล้ว

“อ้าว...”

¹ 登徒子 ขุนนางแคว้นฉู่ยุคหล่งจั้นกั๋ว อุปมาถึงคนบ้าตื้นเทา

จะยอมรับว่าตนเองกำลังหยิบเงินของหอยอวี? หยิบเงินน้อยทำไม ซือยาสลบ ซือยาสลบทำไม ใช้อุบายชั่วร้ายประเภทนี้ทำให้หอยอวีสลบไสล จากนั้นตนเองก็รุดไปยังหัวถึง

แต่ว่าครั้นจะยอมรับ เช่นนั้นแผนการครั้งนี้ต้องล้มเหลวเป็นแน่

หลังหึงฉางเยียนซึ่งนำหน้ากพลดีผลเสีย กลับตาคัดฟันตอบ “มองไม่ออกหรือ ข้ากำลังช่วยเจ้าจัดเสื้อผ้า!”

หอยอวีเลิกคิ้ว “จัดเสื้อผ้า?”

หึงฉางเยียนรีบเอามือออกมา “ใช่แล้ว นอนจนเสื้อผ้ายับหมดแล้ว ข้าทนดูไม่ได้ ก็เลยช่วยเหลือนตามสมควร หากจะขอบคุณข้าละก็ช่างเถอะ บุญคุณเล็กน้อย คนในยุทธภพไม่เคร่งครัดธรรมเนียมการขอบคุณ”

หอยอวีกล่าว “ข้าไม่ยกฐาจัดเสื้อผ้าต้องล้วงเข้าไปจัด”

หึงฉางเยียนหูแดงโดยพลัน “เจ้าพูดจาให้ชัดเจน! อะไรเรียกว่าล้วงเข้าไป! หอยอวีน้อย กล่าวด้วยความบริสุทธิ์ใจ ข้าก็แค่ล้วงเข้าไปชั้นเดียว!”

หอยอวีวิจารณ์ “ลုပ်...ลုပ်ไปทั่ว”

พอคำพูดออกมา หึงฉางเยียนหูแดงกว่าเดิม พูดจาอ่อนหวานติดขัดอยู่บ้าง “ลုပ်...เอ๊ย จัดเสื้อผ้าต้องลုပ်ให้ทั่วมิใช่หรือ มิฉะนั้นจะเรียบได้อย่างไร!”

หอยอวีเหลือบมองเขาแวบหนึ่งคล้ายไม่เข้าใจเขา

หลังจากที่นอนจนเพียงพอก็ตัดสินใจไปซื้อของกินที่ชั้นล่าง

“ไม่นานข้าจะกลับมา หากกลับมาไม่พบท่าน รับผิดชอบผลที่ตามมาเอง”

หึงฉางเยียนหัวเราะอย่างเฉลียวฉลาดหนึ่งครั้ง “จะเป็นไปได้อย่างไร เจ้าจู้จู้ข้าไว้แล้ว ไหนเลยยังขยับได้!”

เขากล่าว “เจ้าดู อย่างมากทะลวงได้แค่เพียงจุดเดียว อีกจุดไม่ได้เด็ดขาด!”

หอยอวีแค้นเสียงหนึ่งครั้ง เดินไปยังชั้นล่าง

หมิงฉางเยี่ยนรอนจนเขาลงชั้นล่างแล้ว มิได้ส่งเสียง กระโดดขึ้นมาจากบนเตียง

“หือ มือต่ำต้อย คิดจะขังจอมยุทธ์น้อยอย่างข้าเอาไว้”

เขานั่งอยู่หน้าโต๊ะ รินน้ำชาให้ตัวเองหนึ่งถ้วย

“เพียงแค่หากตอนนี้ข้าไปแล้ว เขากลับมาหาข้าไม่พบ ต้องออกมาจับข้าเป็นแน่ ด้วยวรยุทธ์ที่ต่างกันของเราสองคน ไม่ถึงครึ่งก้านธูปข้าก็ถูกเขาจับกลับมาได้ ดีที่ข้าเฉลียวฉลาดเป็นที่สุด สู้ไม่ได้ในที่แจ้ง ใช้อุบายในที่ลับกับเด็กเหลือขออย่างเจ้ายังคงเหลือเพื่อ”

หลังหวยอวี้ออกไปไม่นานนัก เสี่ยวเออร์ผู้มีศักยภาพในการทำงานสูงส่งก็นำยาสลับกลับมา

หมิงฉางเยี่ยนได้สิ่งของมาอยู่ในมือ รู้สึกดีใจอย่างยิ่ง คล้ายเรื่องราวสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว แม้กระทั่งมุกทองที่มอบให้เสี่ยวเออร์ก็ไม่สนใจแล้ว

เขาถือยาสลับไว้ในมือพลางศึกษาครุ่นหนึ่ง เปิดฝากาน้ำชาออกทันที เทลงไปทั้งห่อ หลังจากเทเรียบร้อยแล้วก็ยกถ้วยมาจิบจิบแล้วรู้สึกพอใจ ปริมาณของยาสลับอาจไม่เพียงพอ สุดท้ายเนื่องจากความรู้สึกทางจิตใจ เขายังใช้นิ้วมือติดกระดาษสีเหลืองสองครั้ง ให้ฝุ่นขาวจุดสุดท้ายที่ด้านบนกระจายลงไปในน้ำเช่นกัน

เมื่อทำทั้งหมดนี้เสร็จ หมิงฉางเยี่ยนรู้สึกดูจกจากเขาออกจากอก

เขาทำลายกระดาษสีเหลือง รอคอยหวยอวี้อกลับมาเงียบๆ

ขณะที่ไร้รูปะปะบังอันใด จอมยุทธ์น้อยหมีไปเห็นหนังสือสองเล่มบนโต๊ะ เล่มหนึ่งคือ คัมภีร์ไท่เสวียน² เล่มหนึ่งคือ บทวิจารณ์เกิลและเหตัก³ หนังสือทั้งสองเล่มล้วนเป็นหนังสือเลื่องชื่อ หมิงฉางเยี่ยนมองเห็นชื่ออันน่าเบื่อหน่ายนี้ก็หมดอารมณ์แล้ว รู้ดีแก่ใจว่าด้านในต้องเป็นบทความ

² 太玄經 (คัมภีร์ไท่เตียง) คือคัมภีร์สุดท้ายของวิชาเล่มสำคัญเล่มหนึ่งในนิยายกำลังภายในของจินยง (กิมย้ง) ซึ่งเป็นเคล็ดวิชาที่กล่าวถึงในเรื่อง มังกรหลายพัน (俠客行)

³ 藝文類聚 บันทึกรวบรวมประวัติศาสตร์เล่มสำคัญของทวนควน (桓寬) นักปราชญ์ในสมัยฮั่นตะวันตก เป็นบันทึกบทสนทนากับองค์จักรพรรดิเฉาแห่งราชวงศ์ฮั่น (漢昭帝) ในหัวข้อที่เกี่ยวกับการเมือง เศรษฐกิจ การทหาร การต่างประเทศ และวัฒนธรรมต่างๆ

ยาวเหยียดที่มีการ “เสียดสีอ้อมค้อม” เป็นแน่ ด้วยเหตุนี้ เขาคิดเพียงนำออกมาพลิกเปิดเรื่อยเปื่อย ไหนเลยจะรู้ว่าพอพลิกเปิด เนื้อหาด้านในทำให้เขาทั้งตกใจและประหลาดใจ

เนื้อหาในหนังสือกลับเป็นภาพวาดประกอบคำบรรยายทั้งหมด จอมยุทธ์น้อยหิมิงถึงดวงตากลมเบิกกว้าง พลิกเปิดตั้งแต่ต้นจนจบพบว่ายังคงเป็นหนังสือภาพกำลังภายในเล่มหนึ่ง บุคคลในภาพเสมือนจริง โครงเรื่องต่ำทราชม่าซัน ชวนให้อดหิวเราะมิได้ หิมิงฉางเยียนรีบหยิบอีกเล่มหนึ่งออกมาอ่าน ดังคาด “ยังคงเป็นภาพวาดประกอบคำบรรยาย!”

ที่เห็นหนังสือที่หวยอวี่อ่านสองวันนี้เป็นของปลอมที่สวมหน้าปกของ *คัมภีร์ไท่เสวียน* และ *บทวิจารณ์เกิลีและเหล็ก!*

จอมยุทธ์น้อยหิมิงพลิกไปพลิกมาส่งเสียงหัวเราะออกมา เขารู้สึกยินดีอย่างยิ่งในใจ รู้สึกเพียงหวยอวี่ผู้นี้น่ารักโดยแท้จริง ทำทางน่ารัก นิสัยก็น่ารัก น่ารักไปหมดทุกอย่าง เขาไม่เคยเห็นคนที่ทำให้เขาบังเกิด ความเอ็นดูในใจมาก่อน

หิมิงฉางเยียนวางหนังสือลง มุมปากยังประดับด้วยรอยยิ้ม

ขณะหวยอวี่กลับมาอีกครั้ง ท้องฟ้าก็มีตมมากแล้ว

หิมิงฉางเยียนกินอาหารเย็นเรียบร้อยแล้วจึงเห็นเขาพลักประตูเข้ามา

จอมยุทธ์น้อยหิมิงไม่พอใจยิ่งนัก ถาม “เพราะเหตุใดเจ้ากลับมาดึกเพียงนี้”

หวยอวี่กล่าว “ในวังมีเรื่อง”

หิมิงฉางเยียนรู้สึกสงสัย “มีเรื่อง? เรื่องอะไร ตอนนั้นก็ยามแล้ว เจ้าหลอกข้าใช่หรือไม่”

หวยอวี่กล่าว “ข้าจะหลอกท่านทำไม”

หิมิงฉางเยียนฟังคำตอบของหวยอวี่แล้วรู้สึกว่า คำพูดของเขาช่างเหมือนกับเงินซื้อเหมย⁴ ที่ไปหาหญิงสาวข้างนอกอย่างในนิยายโดยแท้

⁴ 陈世美 ในวัฒนธรรมจีนเชื่อเงินซื้อเหมยมีความหมายในเชิงลบ สื่อถึงขายใจทราชม่าที่ประพฤติผิดต่อภรรยาของตน มักปรากฏในการแสดงอุปรากรจีน ซึ่งคนไทยรู้จักเรื่องราวของเงินซื้อเหมยจากบทบาทราชนิพนธ์จากเรื่อง *ฝ่าพิ้นจิ้น* (包青天)

เขาเกือบหลุดปากออกมาว่า “เจ้ามีคนอื่นข้างนอกใช้หรือไม่!”

ดีที่จอมยุทธ์น้อยหมิงแม้จะชอบอ่านนิยาย แต่ก็ไม่ได้ถึงขั้นเข้าถึงเกินไป ถ้ามองสองประโยคก็หมดความสนใจแล้ว

หวยอวี่วางขนมดอกกุยฮวาลงบนโต๊ะ แกะเปลือกมัดห่อขนมออก หยิบขนมกินเองหนึ่งชิ้น

หมิงฉางเยียนรินน้ำชาให้เขาถ้วยหนึ่งด้วยความขยันขันแข็ง ยิ้มพลางกล่าว “เจ้ายากินแต่ขนม จะล้าได้ง่าย ดื่มน้ำชาสักหน่อยจะกลืนลงไปได้คล่อง”

หวยอวี่ไม่สงสัยสิ่งอื่นใด เพียงแค่รับถ้วยชามา แต่ไม่มีความคิดจะดื่ม ดูเหมือนไม่กระหายแต่อย่างใด

เขากินชิ้นที่สอง มองเห็นหมิงฉางเยียนมองดูเขาตาไม่กะพริบ กระนั้นถาม “ท่านมองข้าทำไม”

หมิงฉางเยียนยิ้มพลางกล่าว “เห็นเจ้าน่ามอง”

หวยอวี่กลืนขนมดอกกุยฮวาลงไป ยกถ้วยชาขึ้นไปยังริมปาก

หมิงฉางเยียนหัวใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม แลเห็นเขายกถ้วยแต่ริมฝีปากขณะขาดอีกจังหวะเดียว หวยอวี่หยุดชะงัก วางถ้วยลงอีก

“ท่านยังคิดจะไปหัวถึง?”

หมิงฉางเยียนใจร้อนดั่งไฟสุ่ม เวลานี้ฝ่ายตรงข้ามถามอะไร เขาคงต้องตอบไปตามความคิดของเขา

“ไม่ไปแล้วๆ! ข้ารับรองว่าไม่ไป! จะเชื่อฟังเจ้าทุกอย่าง!”

หวยอวี่เอ่ยปาก “ไม่ไปที่นั่น เพียงแต่ท่านเองก็อย่าเล่นแฉะไร”

หมิงฉางเยียนกล่าว “มิกล้าๆ ข้าไหนเลยจะเล่นแฉะไร บอกว่าไม่ไปก็ไม่ใช่ เจ้าวางใจ”

หวยอวี่เหลือบมองเขาอีกแวบหนึ่ง ไม่เชื่อว่าเขาจะล้มเลิกง่ายดายเพียงนี้ กล่าว “เป็นความจริง?”

หมิงฉางเยียนร้อนใจจะตายอยู่แล้ว “จริงๆ! ข้าสาบาน! ถ้าหากเป็นเท็จ เจ้าอยากทำอะไรก็ตามใจเจ้า!”

หวยอวี่จึงวางใจ ดื่มน้ำชาจนหมด

หมิงฉางเยียนดวงตาลูกวาว แทบจะกระโดดขึ้นมา ค่อยตบมือ ตะโกน “หวยอวี้น้อย! รู้สึกเช่นไร! เจ้าหลงกลแล้ว!”

แต่ยามนี้เขาเพียงแค่นิดในใจ ใบหน้ามึนกล้าแสดงออกเล็กน้อย ถึงอย่างไรเขาก็วางยาสลบหวยอวี๋ ต่อไปหากพบเจอกันยังต้องขอโทษ เจ้าตัวแสบผู้นี้ด้วยการประจบอย่างยิ่ง

ขณะปลื้มใจ จอมยุทธ์น้อยหมิงสุดเบื่อบานพานโคกเศร้า

ในดวงตาทหวยอวี๋พลันแผ่ประกายเยียบเย็น เขาตั้งตัวตรง หัว ออกเลื้อยของหมิงฉางเยียนขึ้น ลากทั้งร่างของเขาไปข้างหน้าอย่างแรง

เสียงดังพลั๋งพล้าง ถ้วยชาบนโต๊ะตกลงพื้นแตกกระจาย

หมิงฉางเยียนถูกเขาลากจนไม่ทันตั้งตัว ใช้ทั้งมือและเท้าเหวี่ยงไป บนโต๊ะ ยังไม่ทันได้ดูทานออกมา วินาทีต่อมาริมฝีปากอันเย็นฉ่ำทั้งสอง ประคบกับริมฝีปากของตน

หมิงฉางเยียนกะพริบตาล้ายมีหันตอบสนอง

หวยอวี๋ยื่นมือขวาออก จับคางของเขาเอาไว้ บังคับให้เขาอ้าริมฝีปาก ทั้งสองออก จู๋ๆ รสหวานมันของขนมดอกกุยฮวาถ่ายทอดมาจากลิ้นของ หวยอวี๋เข้าไปในปากหมิงฉางเยียนพร้อมกันกับปลายลิ้น ชั่วยังมีน้ำชาทั้งถ้วย ที่ใส่ยาสลบเมื่อครู่

เขาดกตะลึงอยู่เกือบครึ่งก้านธูป กระทั่งหวยอวี๋ถ่ายทอดน้ำชาทั้งหมด เข้าในปากของเขาจึงกลืนลงคออย่างสะลึมสะลือ ขณะแยกจากกัน ริมฝีปาก ยังหลงเหลือน้ำชาที่นองออกมา

ทันใด ความตื่นตระหนก ความละอาย และหลากหลายความรู้สึก วิ่งพล่านไปยังหัวสมองของเขา ทำให้เขารู้สึกวิงเวียน โลหิตท่วมหัวสมอง หัวร่างประหนึ่งถูกสูบเรียวแรงจนแห้งเหือด

หมิงฉางเยียนทั้งตกใจและประหลาดใจ ใบหน้าแดงก่ำเอ่ย “เจ้าๆ ข้าๆ” อยู่เป็นนาน โอนไปเอนมาคล้ายยืนหยัดไม่อยู่ ก่อนจะสลบเหมือดไป “...เจ้าจูบข้า!”

หวยอวี๋จูบเสร็จลืหน้าไม่เปลี่ยนแปลง นอกจากมือที่ซ้อนด้านหลัง ซึ่งสั้นไหวเบาๆ

เขากล่าวอย่างเฉยชา “จูบท่านนิดหน่อยจะเป็นไรไป”
เขาคุ่นคิด กล่าวเสริมอีก “ข้าได้ให้โอกาสท่านแล้ว”
จอมยุทธ์น้อยหมิงหายใจไม่ออก ร่างกายอ่อนยวบ สลอบไปสมดัง
ใจหวัง

หัวอย่า

บทที่ 54

นางบุพผากระเพื่อมไหว (สิบเอ็ด)

การสลบนี้ ของจอมยุทธ์น้อยหมิงสลบไปสองวันเต็มๆ

ในความเป็นจริง คืบวันถัดมาเขาก็ตื่นแล้ว หลังจากตื่นขึ้นมาเผชิญหน้ากับคำถามสองข้อ หนึ่งคือยังคงไม่ได้คิดว่าจะลุกขึ้นมาเผชิญหน้าหอยอวี่อย่างไร ผีน้อยตนนั้นกลับมิได้อยู่ที่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น! สองคือเขากลับถูกเด็กน้อยคนหนึ่งจับจนสลบ! ซ่างซาหย้าโดยแท้จริง!

จอมยุทธ์น้อยหมิงมีชีวิตอยู่มายี่สิบกว่าปี ไม่เคยพบเจอเรื่องประหลาดนักมาก่อน ในหัวสมองของเขาประหนึ่งโยป่านกระจุกหนึ่ง ตัดไม่ขาด พยายามสะสางกลับยิ่งยุ่งเหยิง ทุกครั้งปลอบใจตัวเองว่าเพียงแค่ถูกเด็กน้อยคนหนึ่งจับ ทำให้เตรียมจะลุกขึ้นมา ในหัวสมองก็เริ่มฉายเหตุการณ์ในตอนนั้นอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว จากสัมผัสบนริมฝีปากไปจนถึงใบหน้าของหอยอวี่ที่เขามองเห็นในระยะใกล้อย่างยิ่ง รวากับตราตริ่งในหัวสมองสลับต่ออย่างไรก็ไม่หลุด ทำให้เขาอยากใช้ค้อนทุบศีรษะให้ตนเองสูญเสียความทรงจำ

นอนหนึ่งเซนนี้ถึงตอนกลางวัน ในที่สุดหอยอวี่ก็ถาม “ท่านยังคิดจะนอนไปถึงเมื่อไหร่”

หมิงฉางเยี่ยนได้ยืนขากล่าวเช่นนั้น จึงรู้ว่าท่าทางเสแสร้งของตนเองถูกเปิดโปงแล้ว

จึงเลิกเสแสร้งแล้วลืมตาขึ้น ลุกขึ้นนั่งบนเตียง ยามนี้หอยอวี่นั่งอยู่

ตรงขอบหน้าต่างกำลังมองไปยังด้านนอก

สายตาของจอมยุทธ์น้อยหญิงทอดลงบนมุ้งเตียงที่เบื้องหน้าตรง ๆ
มิกล้าไปมองดูสีหน้าของหวยอวี

ภายในห้องเงียบงันไร้รู้มึนเสียงแผ่ขยาย

จอมยุทธ์น้อยหญิงทรมานในใจ แทบอยากจะรีบกล่าวคำพูดสอง
ประโยคฟอนคลายบรรยากาศเกือบขึ้นนี้ แต่ยามนี้กล่าวอะไรล้วนแต่ทำให้
บรรยากาศเกือบขึ้นกว่าเดิม

เขากล่าวในใจว่า นี่มีอาจโทษซ้ำ ใช้เป็นซ้ำจบก่อน

ยามนี้ปากประตูถ่ายทอดเสียงความเคลื่อนไหวมา

“พี่เยียน! พี่เยียน!”

หญิงฉางเยียนตกตะลึง “เสียหุลัน?”

เขาพลิกตัวลงจากเตียง เดินไปยังปากประตู หวยอวีเงยหน้ามองดู
เขาแวบหนึ่ง นิ้วมือเคาะโต๊ะเล็กน้อย

หญิงฉางเยียนดังประตูออก “เสียหุลัน!”

จ้าวเสียหุลันหันหน้ามาจากสุดปลายเฉลียงทางเดิน กางพัดออก
กล่าวด้วยความประหลาดใจ “พี่เยียน! ท่านอยู่ที่นี้ดังคาด!”

หญิงฉางเยียนยิ้มพลางกล่าว “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าอยู่ที่นี้”

จ้าวเสียหุลันรีบวิ่งมา “พี่ชายหวยอวีมิได้กลับตำหนักเก่าสับแก้ว
เดิมที่เข้าไปหาท่านที่นั่น แต่เขาก็มิได้กลับไป ท่านเองก็ต้องไม่อยู่นั่นอน
ดูเหมือนพี่ชายหวยอวีไม่อยู่ที่ตำหนักเก่าสับแก้วก็อยู่ที่โรงเตี๊ยมระดับที่หนึ่ง
โรงเตี๊ยมระดับที่หนึ่งของที่นี่มีแค่สิบกว่าแห่ง สอบถามไปเรื่อย ๆ ก็รู้แล้ว
เมื่อครู่ข้ามองเห็นพี่ชายหวยอวีอยู่ตรงหน้าต่างจากด้านข้างก็เลยคิดว่า
ท่านเองอาจจะอยู่ที่นี้ กระนั้นขึ้นมอลองดูสักหน่อย ผลสุดท้ายเฟิงเรียกชื่อ
สองครั้งก็มองเห็นท่านแล้ว!”

หญิงฉางเยียนหัวเราะฮา ๆ ดูเหมือนหวยอวีเองก็มองเห็นจ้าวเสียหุลันที่ชั้นล่าง คำนวนเวลาเรียกเขาขึ้นมาอย่างแม่นยำ

จ้าวเสียหุลันกล่าว “พี่ชายหวยอวีอยู่ไหม”

หญิงฉางเยียนเปิดประตูให้เขา “มาได้จังหวะพอดี เขาเองก็อยู่”

จ้าวเลี้ยวหลังก้าวเข้ามา พกพารศมีแห่งความร่าเริงไร้เดียงสา
ทำลายบรรยากาศเดิมในห้องให้มลายไป

“พี่ชายห่วยอวี่!”

ครั้งนี้แม้กระทั่งห่วยอวี่ก็ส่งสายตาให้เขา อีกทั้งพยักหน้าอย่าง
ไม่เคยทำมาก่อน

หมิงฉางเยียนถาม “เจ้าหาเข้าไปทำอะไร”

จ้าวเลี้ยวหลังตีหมาหนึ่งตัว กล่าว “อีกช่วงหนึ่ง ข้าจะไปดูงาน
ดอกไม้ไฟที่หัวถึง พี่เยียนรู้จักงานดอกไม้ไฟไหม”

หมิงฉางเยียนกล่าว “นั่นคืออะไร”

จ้าวเลี้ยวหลัง “คือสิ่งที่สวยงามอย่างยิ่ง! ไม่เป็นรองงานเลี้ยงชม
บุปผา หลักๆ คือดอกไม้ไฟของหัวถึงสวยงามอย่างยิ่ง หนึ่งปีมีครั้งเดียว
จัดขึ้นเดือนห้า พลาดแล้วคงต้องรอปีหน้าเลย!”

หมิงฉางเยียนกล่าว “เช่นนั้นก็รอไปดูปีหน้าแล้วกัน!”

จ้าวเลี้ยวหลัง “ตะ...แต่ข้าอยากดูปีนี้”

หมิงฉางเยียนเลิกหัวคิ้ว “บอกมาตามจริง”

จ้าวเลี้ยวหลังมองดูห่วยอวี่แวบหนึ่ง พลันดึงชายเสื้อของหมิงฉาง-
เยียนเอาไว้ ลอบดึงเขาไปด้านหลัง

“แม่นางหลีหลีเองก็จะไปงานดอกไม้ไฟ ข้าอยากไปดูนางสักหน่อย”

จอมยุทธ์น้อยหมิงจึงกระจ่างแจ้งโดยพลัน แม่นางหลีหลีสาวงาม
อันดับหนึ่งในใต้หล้าผู้นี้คือผู้มีชื่อเสียงในยุทธภพ ในวัยสิบห้าปี โต้งดัง
ทั่วเหล่าเพราะเด่นระบำ นกยูงร้อนสู่บุรพา สำนักใหญ่แห่งใดจัดงาน หรือ
ว่ามีเทศกาลพื้นบ้านอะไรมักชอบเชิญนางมา แม้ไม่เด่นระบำ แต่นั่งอยู่ที่
ตรงนั้นเฉยๆ ก็งดงามยิ่ง

หมิงฉางเยียนยิ้มพลางกล่าว “เจ้ายังไม่ตัดสินใจอีกหรือ”

“เรื่องคราวก่อนนั้น ข้ายังมิได้ขอโทษเลย! ข้าต้องพบนางนางสักครั้ง
เพื่อกล่าวขอโทษนาง”

หมิงฉางเยียนลูบจมูก มองดูห่วยอวี่ด้วยความร้อนตัวแวบหนึ่ง
คิดไม่ถึงว่าสิ่งที่เขาแย่งชิงมาหลายวันแต่ไม่ได้มากกลับมาหาถึงที่เอง กล่าว

“ตกลง เช่นนั้นข้าจะไปเป็นเพื่อนเจ้า เจ้าติดค้างน้ำใจข้าอีกแล้ว”

กล่าวถึงตรงนี้ จ้าวเสี่ยวหลันยังกล่าวด้วยความตื่นเต้นอีก “ใช่แล้ว! พี่เยียน ค็นั้นท่านไปหานางโลม ภายหลัง...พี่ชายห่วยอวี๋ว่าอย่างไรบ้าง”

คืนวันนั้นจ้าวเสี่ยวหลันดื่มจนเมาและถูกจู้หรงพาตัวไป ขณะตื่นขึ้นมาปวดศีรษะแทบแตก จำอะไรไม่ได้เลย ย่อมไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้ว หมิงฉางเยียนไปทีใดแล้ว แต่ขณะนี้เห็นคนทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่นาน จ้าวเสี่ยวหลันก็เดาออกว่าคืนนั้นหมิงฉางเยียนต้องพบเจอห่วยอวี๋เป็นแน่

เขาพาหมิงฉางเยียนไปหานางโลม เดิมทีร้อนตัวยิ่งนัก ถูกห่วยอวี๋จับได้ก็ยิ่งร้อนตัว

เพียงแต่เห็นว่าตนมิได้ถูกคาดโทษแต่อย่างใด ความรู้สึกละอายในใจของจ้าวเสี่ยวหลันก็เบาบางลงไม่น้อยแล้ว

หมิงฉางเยียนกล่าว “ไม่ได้ว่าอะไร เรื่องของผู้ใหญ่เด็กน้อยอย่างเจ้าถามมากเพียงนี้ไปทำไม”

ยามนี้ห่วยอวี๋วางถ้วยน้ำลง เอ่ยปาก “หากท่านไปหัวถึง ข้าต้องตามท่านไป”

หมิงฉางเยียนตกตะลึงเล็กน้อย “เจ้าไม่ไปมีใช้หรือ”

ห่วยอวี๋ “หิ”

หมิงฉางเยียนถูกทำให้อึ้ง ยิ้มพลางกล่าว “ก็ได้ เช่นนั้นครั้งนี้ตกลงกันแล้ว นี่เจ้าจะไปเอง ภายหลังห้ามคิดบัญชีข้า”

ห่วยอวี๋มิได้กล่าวอะไรอีก สั่งอาหารกลางวันมา หลังกินเสร็จ หมิงฉางเยียนเปลี่ยนชุดใหม่ ตระเตรียมสัมผัสภาระ อารมณ์ดีอย่างยิ่ง

เดิมทีหมิงฉางเยียนคิดว่า มีเพียงห่วยอวี๋ เขา และจ้าวเสี่ยวหลันสามคน ใครจะไปรู้ว่าขณะจะออกเดินทาง จ้าวเสี่ยวหลันยังพาจู้หรงมาด้วย

จอมยุทธ์น้อยหมิงประสานมืออย่างขอไปทีนับว่าหักทลายแล้ว สี่คนความกล้าตัว เดินทางอย่างเร่งร้อน เจ็ดวันให้หลังก็รู้ต่อไปถึงหัวถึง

จ้าวเสี่ยวหลันผู้นี้มีขี้มามีได้ดีมากนัก อีกทั้งเขาถูกเลี้ยงดูมาอย่างตามใจ ช้ายังเล่นแกล้งอย่างยิ่ง ขี้มามีไม่ไหวแล้วก็หนีไปแอบอุ้งบนม้าของจู้หรงครู่หนึ่ง ระหว่างทางมิใช่ปวดขา ก็ปวดก้น สร้างความวุ่นวาย

ไม่หยุดหย่อน หลังจากถึงหัวถึงเท้าโรงเตี๊ยมอันดับที่หนึ่งทันที เขาจงเพียงสามห้อง

หมิงฉางเยียนกล่าว “ซ้าก่อน สามห้อง? เสี่ยวหลัน เจ้าและสหายนอนห้องเดียวกันหรือ”

จ้าวเสี่ยวหลันกล่าวด้วยความประหลาดใจ “ทำไมได้ เป็นข้าห้องหนึ่ง ที่จุห้องหนึ่ง ท่านกับพี่ชายหวยอวี๋ห้องหนึ่ง”

หมิงฉางเยียนกล่าว “เพราะเหตุใดข้าต้องนอนห้องเดียวกับเขา”

จ้าวเสี่ยวหลันประหลาดใจอย่างยิ่ง มองดูหมิงฉางเยียนและหวยอวี๋ตกตะลึงเนิ่นนาน จอมยุทธ์น้อยหมิงถูกสายตาของจ้าวเสี่ยวหลันจ้องจนอึดอัดอย่างยิ่ง ในที่สุดจ้าวเสี่ยวหลันหันกายไปกล่าวกับเฝ้าแก่ “เอาสี่ห้อง”

หมิงฉางเยียนรอเขาจองห้องเสร็จ มิได้รู้สึกสบายใจแต่อย่างใด โดยเฉพาะขณะเปิดประตูเข้าห้อง มิได้พูดคุยกับหวยอวี๋สักประโยคเดียว ความไม่สบายใจถึงขีดสุดแล้ว

หลังจ้าวเสี่ยวหลันแยกพวกเขาทั้งสองออก ได้ข้อสรุปกับจู้หรง “พี่เยียนกับพี่ชายหวยอวี๋คล้ายทะเลาะกันแล้ว ในหนังสือของจอมยุทธ์น้อยหมิงบอกว่า โดยทั่วไปเวลาเช่นนี้ ให้ฝ่ายตรงข้ามจัดการเองจะดีที่สุด คนนอกอย่างพวกเราสอดมือไม่ได้” หยุตซังก็ครุ่นหนึ่ง รู้สึกว่าการทะเลาะกันของพวกเขาคงเป็นเพราะตนเองพาพี่เยียนไปหอนางโลม จึงนั่งงั้นชั่วขณะ

ยามบ่าย ขณะหมิงฉางเยียนลงชั้นล่าง จ้าวเสี่ยวหลันนั่งอยู่ด้านหลังห้องส่วนตัวที่ชั้นสอง กวักมือให้เขาผ่านม่านมุกชั้นหนึ่ง

หมิงฉางเยียนเดินไป เห็นเขานั่งอยู่ด้านใน หวยอวี๋นั่งอยู่อีกด้านหนึ่ง

จ้าวเสี่ยวหลันกล่าว “พี่เยียน ลงมาพอดี พวกเรากำลังเตรียมฟังการเล่านิทาน”

หมิงฉางเยียนก้าวเข้าประตูอย่างจงใจให้เป็นธรรมชาติที่สุด หาดำแหน่งที่ไม่ใกล้ไม่ไกลกับหวยอวี๋แล้วนั่งลง “ฟังการเล่านิทานอะไร”

จ้าวเสี่ยวหลัน “ผู้เล่าเรื่องคือเหล่าฉิน วัดเสี่ยวหานชีญมา!”

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “เหล่านิน?”

จ้าวเสี่ยวหลันเอ่ยปาก “อ้อ! พี่เยียน ท่านไม่รู้จัก คนผู้นี้คือนักเลาเรื่องที่มึชือเสียงมากในยุทธภพ แต่ข้าไม่ชื่นชมเขาเขายังนัก ประเดี๋ยวขณะเขาเล่านิทาน ข้าจะให้ไล่เขา”

หมิงฉางเยียนยิ้มพลาบกล่าวว่า “เสี่ยวหลัน เจ้ามันเด็กจริง ๆ”

หมิงฉางเยียนกลับรู้ว่าเพราะเหตุใดจ้าวเสี่ยวหลันจึงเกลียดเหล่านินมิใช่อันใด เหล่านินผู้นี้ขึ้นชื่อว่าแค้นหมิงฉางเยียนวิญญาณชนแห่งห้วงคำนึ่งที่สุด ตอนแรกหมิงฉางเยียนตายที่แม่น้ำเยียนปั๋ว ยังไม่ผ่านวันที่เจ็ดของการจากไป หนึ่งวันมีสิบสองชั่วยาม เหล่านินผู้นี้แทบใช้เวลาสิบสามชั่วยามในการแต่งเรื่องของเขาอยู่ที่หอชมทะเลสาบ ส่วนใหญ่คือเรื่องผู้สาวมากมาย อาทิ วิญญาณแห่งห้วงคำนึ่งกับแม่นางคนโน้นแม่นางคนนี้ ในนั้นยังสอดแทรกพฤติกรรมข่มขืนชิงทรัพย์ให้ตัวเขา คำพูดบัดซบทอนฟังไม่ได้อย่างยิ่ง

จอมยุทธ์น้อยหมิงได้ยืนนานเข้าก็รู้ว่าเหล่านินมีเพียงไม้เท้าเข้าไปขำมาอีกทั้งนำมาเล่าเป็นประจำ ชวนให้ผู้คนเกลียดยิ่งนัก

เขาเพิ่งตามองดู โรงเตี๊ยมแห่งนี้สร้างได้เป็นเอกลักษณ์ ยึดถือเรือนสี่ประธานของเมืองหลวงเป็นพื้นฐาน สร้างเป็นรูปสี่เหลี่ยม ตรงกลางมีอัฒจันทร์แห่งหนึ่ง โดยรอบอัฒจันทร์ชุดสระบัวสระหนึ่ง สามด้านมีน้ำโอบล้อม อีกด้านหนึ่งติดกำแพง อัฒจันทร์ตั้งอยู่กึ่งกลางสระบัว นักร้องนักแสดงไปจนถึงนักเล่านิทานล้วนเดินออกมาจากในกำแพงที่ด้านหลังกำแพงนั้นทะลุผ่านเรือนด้านหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่ง เหล่านักร้องนักแสดงล้วนอยู่ที่นั่น

ด้านล่างอัฒจันทร์เต็มไปด้วยแขกเหวี่ยง บอนอัฒจันทร์นั่งเต็มไปด้วยบรรดานายท่าน ในนั้นมีชายแบ่งทอดและปาห้องโก๋ เมล็ดแดงและขนมฟอคำหาบเร่เดินไปเดินมาอยู่ในนั้น การเล่านิทานยังไม่เริ่ม รอบด้านก็อึกทึบครึกโครม พุดคุยกันต้องเอ่ยปากกระยะไกลจึงได้ยิน

ขณะหมิงฉางเยียนมา จ้าวเสี่ยวหลันแทบมึลัดเตงไปไม่น้อยแล้ว

บอนโตะกองไปด้วยเปลือกเมล็ดแดงจำนวนหนึ่ง ไม่ถึงครู่หนึ่งก็มี

สาวใช้สวมเสื้อยาวสีแดงนางหนึ่งขึ้นมา หวีผมเกล้ามวยสองข้าง ใบหน้า
รูปไข่แดงเรื่อ จัดเก็บโต๊ะให้จ้าวเสียวหล่น

หมิงฉางเยียนเกาะเปลือกถั่วลิสงอย่างใจลอย หางตาเหลือบมองไป
ยังหอยอวี๋ ไม่รู้ว่าเขากำลังทำอะไร คิดอะไร สิ้นหน้าเย็นชาโดยแท้ ชวนให้
บังเกิดความหวาดกลัวในใจ จอมยุทธ์น้อยหมิงไม่กลัวเขา มิเพียงไม่กลัว
ขณะนี้ยังคิดหาโอกาสพูดคุยกับเขา

หลายวันก่อน แม่คนทั้งสองเดินทางร่วมกัน แต่หอยอวี๋ไม่พูดกับ
เขาแม้แต่ประโยคเดียว คล้ายเขาล่วงเกินหอยอวี๋ก็ไม่ปาน จอมยุทธ์น้อยหมิง
พูดคุยหลายครั้งหลายหน ถึงขั้นสามารถหาเรื่องได้ ล้วนถูกฝ่ายตรงข้าม
ผลักไล่ไปอย่างไม่มีดี แม้นิสัยของเขาดีเพียงใด แต่ถูกการเมินเฉยเหล่านี้
ก็ไม่สบายใจนัก

หมิงฉางเยียนคร่ำครวญในใจ ลอบกล่าวว่า ‘เป็นเขาจูบเข้าซัดๆ ซ้ำ
ล้วนไม่รู้สึกละอย่างไร เขาอะตัวดี ทำนึล้วยคุณหนูก่อน เหมือนข้าลวนลาม
เขา!’

เมื่อลองคิดดู ก็ยอมรับความผิดด้วยความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง
‘วางยาสลบเขาเป็นความ แต่ไม่ดีก็มีอาชโกรรมช้านานเพียงนี้ ข้าถูกเขาจูบ
แล้ว เขายังจะคิดอะไรอีก!’

คิดไปคิดมา ยิ่งคิดยิ่งไม่พอใจ

จอมยุทธ์น้อยหมิงเกาะถั่วลิสงอย่างจริงจัง ตนเองไม่ได้กินสักเม็ด
ถั่วลิสงบนโต๊ะกลับกองกันจนสูงเท่าเขาไต้ซาน

ผ่านไปหนึ่งเค่อ บนเวทีมีคนชราหลังงอผู้หนึ่งเดินออกมา กระซก
เสียงรายงานการแสดง ฟังจากคำพูดของเขา วันนี้ร้องละคร เล่นิทาน
ที่หลัง

คนชรารายงานว่าการแสดงนี้ชื่อว่า *หยวนเฮ้าซือโกธรงอนจอมยุทธ์
น้อย*

ฟังเพียงชื่อก็รู้ว่าเป็นเรื่องน่าสนใจเกี่ยวกับความรัก จอมยุทธ์น้อย
หมิงชอบที่สุด

ยามนี้จู้หรงเลิกมานมุก ค้อมตัวเดินเข้ามา

จ้าวเลียวหลันกล่าว “ยังดีที่ท่านมาทัน หากสายไปสักนิดก็ไม่ทันดูการแสดงแล้ว!”

ลู่อรงแย้มยิ้มเล็กน้อย นั่งลงข้างกายเขา

บนเวทีเสียงดังโป้งป้าง การแสดงนี้เริ่มขึ้นแล้ว

หมิงฉางเยี่ยนมองดูการแสดงด้วยความสนใจอย่างยิ่ง ผลสุดท้ายยิ่งดูยิ่งผิดปกติ ตัวเอกในการแสดงนั้นใช้ผ้าโปรงดำปิดหน้า เธอพกดาบล้ำค่า พฤติการณ์ผดุงคุณธรรม การแต่งกายคั่นตาอย่างยิ่ง ยามนี้เขากำลังเดินเคียงคู่กับสตรีนางหนึ่ง

การแสดงนั้นร้องว่า “จอมยุทธ์น้อยรูปหล่อผู้หนึ่ง คนงามผู้หนึ่ง คนหนึ่งสวมชุดดำ คนหนึ่งสวมชุดแดง ต่างพัวพันดบอกรักกันภายใต้ดวงจันทร์ไฟสลัว!”

นักแสดงหญิงร้องว่า “สุขสำราญแสนสิ้น เศร้าเปลี่ยวเหงายาวนาน!”

หมิงฉางเยี่ยนรู้สึกถึงความผิดปกติได้ร่างๆ

ผู้บรรยายร้องอีก “ชมดูสายบักยวนยางอีกรอบ ลอบส่งเข็มผีให้ผู้อื่น!”

ขณะที่แผ่นหลังจอมยุทธ์น้อยหมิงลุกขึ้น

นักแสดงหญิงลุ่มอยู่ในอ้อมอกจอมยุทธ์น้อยผู้นั้น ร้องอย่างเย้ายวนชวนหลงใหล ลุ่มเสียงอ่อนละมุน “หมิงหลง¹...”

จ้าวเลียวหลันลุกขึ้นในฉับพลัน “ประเสริฐ!”

เขาปรบมือตะโกน

หนึ่งเสียงเปล่งออก หมีนเสียงคล้อยตาม

เสียงร้องประเสริฐประหนึ่งกระแสน้ำในทันใด

สีหน้าของหมิงฉางเยี่ยนร้อนตัวโดยแท้จริง เขาขอบมองดูหยาอวี่แววหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามไม่มีสีหน้าอะไร

การแสดงนี้ร้องด้วยเรื่องราวของวิญญาณแห่งห้วงคำนึงพัวพันกับสตรีในยุทธภพจำนวนมาก เขาสร้างชื่อในวัยเยาว์ สาขามโนยุทธภพที่รู้จัก

¹ ผง หลาง คือคำที่สตรีใช้เรียกสามีในสมัยโบราณ

มีนับไม่ถ้วน แต่ล้วนเป็นการคบหากันเพียงผิวเผิน อีกทั้งพบหน้าครั้งหนึ่ง มีโอกาสพบหน้าครั้งที่สองน้อยยิ่งนัก พูดคุยกันรวมแล้วไม่ถึงสี่ประโยค แต่วีรบุรุษกับสาวงามล้วนเป็นเรื่องราวของนิยายที่ประชาชนส่วนใหญ่ชอบอ่านที่ตลอดกาล วิทยุชนแห่งห้วงคำนึงผู้เป็นอันดับหนึ่งในใต้หล้า สง่างามเหนือผู้คน ไร้ซึ่งความละอายจนได้รับความเลื่อมใสศรัทธาอย่างไร้สมองจากชาวบ้านร้านตลาดจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ เรื่องแต่งหลากหลายที่เผยแพร่ออกมาทั้งมโนภาพต่อความรู้สึกและการใช้ชีวิตของเขามีมากจนล้น

ชีวิตหลังไม่มีทางปล่อยโอกาสทำเงินได้นี้ไปอย่างเด็ดขาด ตั้งแต่เขาสรางชื่อเป็นต้นมา ละครเหล่านี้ก็มีมาไม่ขาดสาย หมิงฉางเยียนหันหน้ามองดู มองเห็นปากประตูโรงเตี๊ยมเขว่นธงของหอหลังหลังดังคาด “โรงเตี๊ยมอันดับที่หนึ่งนี่คือกิจการของชีวิตหลังหลง”

หากเป็นเมื่อก่อน มองเห็นละครนี้เขายังรู้สึกภาคภูมิใจนอกเหนือไปจากชื่อเสียง ถึงอย่างไรใครบ้างไม่ชอบความรู้สึกถูกสาวงามจำนวนมาก รุมล้อม แต่ยามนี้จอมยุทธ์น้อยหมิงไม่รู้เป็นอย่างไร รู้สึกเพียงเหมือนนั่งอยู่บนปลายเข็ม อึดอัดไปทั่วร่าง

จำเลยหลังไม่รู้สึกถึงความผิดปกติของหมิงฉางเยียนเลย เขา มองดูด้วยความสนุกอย่างยิ่ง หลังนั่งลง ความสนใจยังไม่ลดน้อยลง จับหมิงฉางเยียนพลาถว่า “พี่เยียน สนุกกระมัง! ข้ารู้ว่าวันนี้จะมีการแสดงนี้จึงพาพวกท่านมาดู!”

“สมเป็นจอมยุทธ์น้อยหมิงจริง ๆ! ในปิ่นนั้นมีเพียงหญิงสาวนางนี้ขอเพียงเขาไปทีใด ทำเรื่องอะไร ใครบ้างไม่ชอบเขา! สตรีนางนั้นที่เป็นนายอำเภอเมืองหลินอันของพวกเรา หลงใหลจอมยุทธ์น้อยหมิงหัวปักหัวปำ! นางมองดูจากไกล ๆ แวบเดียว ชาตินี้ก็จะแต่งงานกับเขาเพียงผู้เดียว!”

กล่าวจบ ยังกล่าวด้วยความเลื่อมใสอย่างยิ่ง “ถึงอย่างไรเขาก็คืออันดับหนึ่งในใต้หล้า มาถึงขั้นนี้ได้ไม่ธรรมดาอย่างยิ่ง ข้าเลื่อมใสจริง ๆ! ต่อไปข้าเองก็จะกลายเป็นจอมยุทธ์ที่ร้ายกาจเหมือนจอมยุทธ์น้อยหมิง!”

บนหน้าจู้หรงประดับด้วยรอยยิ้มจอมปลอมอย่างยิ่งในสายตาคม-

ฉางเยียน กล่าว “ข้าได้ยินว่าข้าไม่เคยเปิดเผยหน้าตา ดูเหมือนต้องเป็นงานฝีมือของผ้าโปร่งดำนั้นประณีตไร้เทียบเทียม จึงทำให้คนหลงใหลจนหัวปักหัวปำได้”

หมิงฉางเยียนกล่าว “ไม่มีเรื่องเช่นนี้เด็ดขาด!”

คราวนี้เขานั่งใกล้กับหอยอวี่อยู่บ้าง ถ้าวลีสงที่เกาะเมื่อครู่ถูกเขาผลักไปเบื้องหน้าหอยอวี่ “ชั่วหลังหลงแต่งเรื่องสงเดช เจ้าอย่าไปเชื่อ”

หอยอวี่กล่าวเสียงเย็นชา “เกี่ยวอะไรกับข้า”

ในที่สุดหมิงฉางเยียนก็คุยกับเขาได้แล้ว รีบกล่าว “ได้ๆๆๆ ไม่เกี่ยวกับเจ้า เกี่ยวกับข้า เพียงแต่ข้าไม่เคยทำเรื่องราวเหล่านี้จริง ๆ ข้าสาบาน!”

ดูเหมือนเขายังเคยชมละครที่เกี่ยวกับเขาเหล่านี้ของชั่วหลังหลงว่าแต่งได้ยอดเยี่ยม แต่บัดนี้เขาคิดเพียงขุดหลุมหลุมหนึ่งแล้วกระโดดลงไปฝังตนเองไว้ในดินไม่ออกมาอีก

หอยอวี่กินถั่วลิสงเม็ดหนึ่ง มีได้กล่าวคำ แต่สีหน้าดูไม่ดีอย่างมาก

ดีที่เวลาของละครนี้ไม่นาน ผ่านไปไม่นานเท่าไร คนชราที่รายงานการแสดงก่อนหน้าก็ขึ้นมาก่อแล้ว

หลังเขาถอยไป เหล่าจีนเดินมาอย่างเอ้อระเหยล่อยซาย

หมิงฉางเยียนเห็นเขา อุดมิดได้ที่จะหัวเราะพรอดหนึ่งเสียง

เหล่าจีนสวมเสื้อผ้าสีเทา ไว้เคราแพะ เคาะไม้ปูลุกสติ กล่าวเสียงกังวาน “ทุกท่าน วันนี้เรื่องที่ข้าจะเล่าคือเรื่องการอภิเษกขององค์หญิงหานจูแห่งราชวงศ์ก่อน!”

หมิงฉางเยียนหยุดซังก จากนั้นคืนสู่ความเป็นปกติ

การอภิเษกขององค์หญิงหานจูคือเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่งของราชวงศ์ก่อน

ในปีนั้น จักรพรรดิราชวงศ์ก่อนไร้สามารถ หลายแคว้นในแคว้นมณฑลต่างจับจ้อง วางแผนก่อกบฏล่วงหน้า พระองค์จึงแต่งตั้งบุตรีของอัครมหาเสนาบดีจีนเป็นองค์หญิงหานจู ส่งไปอภิเษกที่แคว้นต้าเยว่ จากนั้นยังส่งสตรีคนอื่นไปแต่ละแคว้น แต่ในบรรดาสตรีเหล่านั้น มีเพียง

เรื่องขององค์หญิงห่านจูเผยแพร่อีกว้างขวางที่สุด

ในนั้นก็ตำนานของนางมีมากอย่างยิ่ง

เหล่าจินลู่เครา กล่าว “บุตรธิดาของจักรพรรดิเสนาบดีจินนามว่าจินเจิน นิสัยเย็นชา เยื่อหุ้มหนัง ไม่เคยพูดคุยกับคนรอบข้างแม้สักครึ่งประโยค เปรียบเหมือนเกล็ดน้ำค้างและหิมะ ชวนให้รู้สึกหนาวใจ”

จ้าวเสี่ยวหลันฟังจบ กล่าว “องค์หญิงห่านจูเย็นชาเช่นนี้จริงหรือ”

หมิงฉางเยี่ยนกล่าวว่า “เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า”

จ้าวเสี่ยวหลันกล่าว “ข้าเคยได้ยินคนกล่าวถึงนาง ร่ำลือว่านาง เชี่ยวชาญพิณ หมากรู หนังสือ และวาดรูป เลิศล้ำทั้งบุ๋นและบู๊ เป็นอัจฉริยบุคคล น่าเสียดายเพียง...”

เหล่าจินเคาะไม้ปูกสถิติ กล่าว “เสียดายเพียงเป็นสตรี! แม้ว่า จินเจินจะเลิศล้ำเพียงใด สุดท้ายยังคงหนีไม่พ้นแผนการของราชสำนัก ตกเป็นสิ่งของแลกเปลี่ยนระหว่างแว่น”

หมิงฉางเยี่ยนแค้นเสียดายอย่างเย็นชาหนึ่งเสียง

ได้อัฒจันทร์ คนผู้หนึ่งกล่าว “ข้ารู้!”

คนโตยรอบถาม “เจ้ารู้อะไร?”

คนผู้นั้น “นางซึกประกาศิตบุ๋นออกมา!”

บทที่ 55

เงาบุปผากระเพื่อมไหว (สิบสอง)

กลุ่มคนฟังจบ สะท้อนใจไม่หยุด ลังเลียงโห่ร้อง หันหน้าฟัง
เหล่าฉินเล่านิทานด้วยความตั้งใจ

คนผู้นั้นกล่าว “สะท้อนใจอะไรกัน หรือว่าที่ข้ากล่าวเป็นความเท็จ”

คนที่ด้านข้างกล่าว “สหาย ดำเนินพื้นบ้านนี้ ผู้ที่ชักประกาศิต
ปฤตชนได้ ไม่มีหนึ่งพันก็มีแปดร้อย ชาวลือที่เจ้าสร้างเป็นเท็จที่สุด!”

คนในยุทธภพเคยได้ยินข่าวว่าคนใดจากสำนักใดชักประกาศิตปฤตชน
ได้เผยแพร่ออกมาทุกปี ก่อนหมีฉางเยียนผางตั้งำเสียอีก นี่คือชาวลือ
ประเภทหนึ่ง ทำเพื่อสร้างอำนาจให้งานเลี้ยงบูชาฟ้าดิน ทำให้ชื่อเสียงใน
ยุทธภพของผู้กล้าจากสำนักนั้นๆ ที่จะเชิดชูในสำนักดั่งขึ้นเล็กน้อย พอวิธีนี้
เผยแพร่ออกไป กลุ่มคนต่างลอกเลียนแบบ สืบทอดมาจนถึงภายหลัง
แทบทุกคนล้วนเคยชักประกาศิตปฤตชนออกมาได้

ผลสุดท้ายความจริงปรากฏ สิบกว่าปี มีเพียงวิญญาณแห่งห้วง
คำนึงทำให้ตามล่าค่ายอมรับเจ้าของ

คนผู้นั้นรื้อนรณ “เป็นความจริง! ข้ามาจากเมืองหลวง! ที่นั่นมี
ผู้หยั่งรู้เห็นกับตาตัวเอง!

“ในปีนั้นเขาได้รับงานอย่างหนึ่งที่เมืองหลวง จึงไปทำงานให้คนอื่น
ใครจะไปรู้จะไปส่งสิ่งของวันนั้น ได้พบอาจารย์เจ้าพาเหล่าศิษย์ของเขา
มาสถานศึกษากระยางขาว บอกว่าจะดูประกาศิตปฤตชนสักแวบหนึ่ง เนื่อง

เพราะงานเลี้ยงบูชาฟ้าดิน ดาบนีจึงถูกเชิญมาในช่วงก่อน คิษย์ของอาจารย์จี้มีทั้งหมดหกถึงเจ็ดคน ยังมีคนหนึ่งเป็นองค์ชายรัชทายาทตำแหน่งกษัตริย์ของราชวงศ์ก่อน

“องค์ชายรัชทายาทตรัสว่าจะชักดาบ คนโดยรอบต่างมิได้ห้ามปรามพระองค์ แต่พอพระองค์เข้าไปชักก็ชักไม่ออก ต่อมาทุกคนต่างไปทดลองชักดู มีเพียงแม่นางคนหนึ่งไม่ได้ไป อาจารย์จี้ให้นางทดลอง นางบอกว่าไม่สนใจ ไม่ไว้หน้าเป็นอย่างไร ต่อมาทุกคนไปหมดแล้ว แม่นางผู้นี้กลับเข้าไปทดลอง นางชักออกมาเลี้ยวหนึ่ง แต่ก็สอดาบกลับไปอีก!

“อาจารย์จี้เองก็มองเห็น แต่ไม่รู้อย่างไร ตัวเขาเองไม่ยอมบอกเป็นความจริง เขาไม่มีทางหลอกพวกเรา! นางชักออกมาแล้วจริงๆ! เขาได้ยินคนอื่นเรียกนางว่าแม่นางฉิน มีช่องทางไหนจะเป็นผู้ใดอีก!”

กลุ่มคนได้ยินคำพูดสดเสขของเขาก็หัวเราะฮาๆ

เหล่าฉินกล่าวว่า “วางองค์หญิงหานจูผู้นี้ไว้ด้านข้างก่อน วันนี้คนที่สองที่เข้าจะเล่า คือองค์ชายรัชทายาทหนานเย่แห่งราชวงศ์ก่อน ผู้คนต่างทราบกันดีว่าองค์ชายรัชทายาทผู้นี้...”

ในปีนั้นองค์ชายรัชทายาทผู้นี้เป็นที่ใฝ่ฝันของหญิงสาวในเมืองหลวงหน้าตาหล่อเหลา นิสัยร่าเริง ควบม้าผ่านถนนยาว สตรีเรียกหาทั้งหมดถึงพระองค์ทรงส่งงาม พรสวรรค์สูงยิ่ง เป็นคนผ่าเผยเถรตรง ทำให้สาวงามนับไม่ถ้วนศิโรราบ

เหล่าฉินกล่าวว่าสืบต่อ “คนผู้นี้อายุน้อยก็กุมอำนาจทหารแล้วสงบศึกภายในรับศึกภายนอก เป็นเสาหลักของราชวงศ์ก่อน หากราชวงศ์ก่อนไร้ซึ่งพระองค์ ไม่เกินสองปีก็คงล่มสลาย เพียงแต่ แม้องค์ชายรัชทายาทกล้าหาญปราดจากศัตรู ในได้ห้ำหั่นพบบานคู่ต่อสู้ เรื่องความเจ้าชู้เย้ายวนของพระองค์มีนับไม่ถ้วน เรื่องประหลาดก็ทำมาแล้วนับไม่ถ้วน ลือกันว่า คนที่เคยเห็นองค์ชายรัชทายาท ไม่มีสักคนไม่ถูกพระองค์หยอกเย้า ไม่ถูกพระองค์เล่นด้วย เห็นได้ว่าพระองค์ไร้สาระโดยแท้จริง! ไร้สาระสุดขีด!”

หมิงฉางเยียนยิ่งฟังยิ่งคั่นหู

จ้าวเสี่ยวหลั่นกล่าว “องค์ชายรัชทายาทผู้นี้ เหมือนกับจอมยุทธ์น้อยหมิงเลย!”

มุมปากหมิงฉางเยียนกระตุก กล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “เสี่ยวหลั่น เจ้าเอาคำพูดนี้มาจากที่ใด”

จ้าวเสี่ยวหลั่นกล่าว “สีหน้าเจ็บแค้นซึ่งซึ่งประเภทนี้ที่ปรากฏบนหน้าเหล่านินทราก่อน คือขณะกำลังเล่าเรื่องจอมยุทธ์น้อยหมิง”

หมิงฉางเยียนกล่าว “คำพูดน่าขัน หมิงฉางเยียนเคย...เคยเฝ้าชวนตั้งแต่เมื่อไหร่!”

เขาขำเลียงหอยอ้วเกียบ ๆ แวบหนึ่ง เน้นย้ำอีกรอบ “เหลวไหลทั้งเพ!”

หลังจากที่เหล่านินเล่าเรื่องขององค์ชายรัชทายาทหนานเย็กครู่หนึ่ง ก็วิจารณ์อย่างโอหังรอบหนึ่ง พลันเปลี่ยนหัวข้อสนทนา เล่าเรื่องที่องค์หญิงหนานจูกับองค์ชายรัชทายาทเคยกราบเข้าสำนักของอัจฉริยะจี๊พร้อมกัน คนทั้งสองเติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก เล่นกันด้วยความไร้เดียงสา ต่อมายังเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้อง ความสัมพันธ์แน่นแฟ้นไร้ช่องโหว่

เล่าถึงภายหลัง หัวข้อสนทนาต่ำซ้าสกปรกกว่าเดิม สีหน้าของหมิงฉางเยียนค่อย ๆ มีดมนลง ไม่รอเขาลงมือ เห็นเพียงเม็ดถั่วลิสสองเม็ด ลอยไปยังตำแหน่งที่เหล่านินอยู่อย่างเร่งร้อน เหล่านินไม่ทันตั้งตัว ถูกการโจมตีจากเม็ดถั่วลิสสองเม็ดนี้หายไปด้านหลังในฉับพลัน เจ็บจนสีหน้าแดงฉาน มือเท้ารำยำ

เขากล่าวด้วยโห่สะ “ใคร!”

ทันใด กลุ่มคนตกใจต่อเหตุสุดวิสัยที่พลันปรากฏขึ้นนี้ กลับไม่มีผู้ใดกล่าวคำ

เหล่านินกำลังจะหันหาคน ใครจะรู้ เฟิงขยับ บนหน้าคล้ายถูกผู้ใดตบหนึ่งผาด ทำให้เขาตกตะลึง

ผู้ที่ตบหน้าเขา รูปร่างดุดตะเกียบเล็ก ๆ ข้างหนึ่ง

เขาอับอายกลายเป็นเตี๊อดตาล หนได้แต่มีอาจหน ตบโตะตะโกนเสียงดัง “มารตามัน! ใครตบข้า!”

กวาดมองรอบหนึ่ง ไม่มีผู้ใดเลย เหล่านินรู้แก่ใจว่านี่เป็นตนเอง

กล่าวคำพูดผิดแล้ว มีคนจะกลั่นแกล้งเขา เขาได้รับความเสียหาย แต่ก็
ไม่ยอมสงบปากสงบคำ

“ทุกท่าน หากพวกท่านมีความเห็นต่อสิ่งที่ข้าเล่า สามารถก้าวออกมา
กล่าวคำได้ โยะต้องทำลับ ๆ ล่อ ๆ หลบอยู่เบื้องหลังใช้อาวุธลับ! นี่มิใช่
อุบายต่ำช้าหรือ!”

หมิงฉางเยียนแค้นหัวเราะอย่างเย็นชาหนึ่งเสียง ตะเกียบแท่งนั้น
เหมือนเป็นกระบวนท่าเสริมของเขา

เขาจะลุกขึ้น แต่กลับถูกหอยอวี๋ดึงเอาไว้

“ไม่เหมาะหาเรื่องใส่ตัว”

หมิงฉางเยียนนิ่งเงียบ หอยอวี๋กล่าวอีก “ลงโทษสถานเบา อย่าเพิ่ง
ใจร้อน รอเขาลงจากเวทีแล้วค่อยคิดบัญชี”

จ้าวเสี่ยวหลันจึงกล่าว “เมื่อครูเป็นพวกท่านโจมตีเหล่าจีนหรือ”

หมิงฉางเยียนมิได้ต่อความ เลิกม่านออกจากประตูไปด้วยสีหน้า
ไม่ดีนัก จ้าวเสี่ยวหลันกล่าว “พี่เยียนเหมือนอารมณ์ไม่ดี ข้าจะไปดูนาง
สักหน่อย”

เฟิง निकขึ้นมาก็ถูกจู่หรงกุดไว้ เขาตีมหาหนึ่งอีกอย่างเชื่องช้า ยิ้ม
พลางกล่าว “แม้กระทั่งเรื่องของตัวเจ้าเองก็ยังดูแย่ไม่ดี ยังไปกังวลเรื่อง
ของคนอื่นทำไม”

จ้าวเสี่ยวหลันคิดว่าที่เขากล่าวมีเหตุผลหลายส่วนยิ่งนัก อีกทั้ง
หอยอวี๋ตามออกไปแล้ว จ้าวเสี่ยวหลันไม่มากความอีก นั่งลงกินขนมหนึ่งคำ

หลังหมิงฉางเยียนลงชั้นล่าง หาได้เดินไปไกลเท่าใดไม่ เขาเดินอยู่
บนถนนใหญ่ที่คึกคักผิดธรรมดาครู่หนึ่ง

หอยอวี๋ตามอยู่ด้านหลังเขา เห็นเขานั่งอยู่หน้าร้านน้ำชาแห่งหนึ่ง

เขานั่งลง หมิงฉางเยียนกล่าว “มารดาข้าไม่มีทางเกี่ยวพันกับ
องค์ชายรัชทายาทราชวงศ์ก่อนเดี๋ยวดา”

หอยอวี๋กล่าว “ข้ารู้”

หมิงฉางเยียนไม่รู้อย่างไรรู้สึกหดหู่อย่างยิ่ง กาลก่อน เขามีใช้
ไม่เคยได้ยินการเล่ากันที่แต่งเรื่องฉินจิน ไม่น่าฟังกว่าเรื่องนี้เสียอีก

เพียงแต่เขาเติบโตอยู่ข้างกายฉันตั้งแต่เด็ก เข้าใจอย่างยิ่งว่ามารดาของเขาไม่เคยสนใจสิ่งเหล่านี้ แต่ในครั้งนี่ แต่งเรื่องต่อหน้าหอยอวี ไม่รู้ว่าอย่างไรเขาล้วนกลืนโศกก่อนนี้ไม่ลง

เขาทุบโต๊ะในฉบับปล้น เจ้าของร้านกล่าว “ขุนนางน้อย บันดาลโศกอันใดถึงได้ระบายโศกกับโต๊ะเก้าอี้ของพวกเรา”

ผู้เชี่ยวชาญด้านชาที่เปิดร้านน้ำชาแห่งนี้แซ่จู จัดอยู่อันดับหกในครอบครัว เรียกเขาว่าจูเหลาลิว ภรรยาของจูเหลาลิวตายแล้ว มีบุตรชายทำธุรกิจเล็กน่อยที่เมืองหลวง ตัวเขาเองไม่มีอะไรทำจึงเปิดร้านน้ำชาที่นี่ไม่แสวงหากำไร ด้วยเหตุนี้นักเดินทางผ่านเข้ามาจึงตกทอดอย่างเกียจคร้านยิ่งนัก จนแล้วจนรอดร้านน้ำชาแห่งนี้ของเขาจึงมีคนมาน้อยยิ่งนัก วันนี้หมิงฉางเยียนจับปลัดจับฉลุมานั่งลง กลับเป็นแขกคนแรกของเขา

“ดื่มชาอะไร ข้าจะชงให้ท่าน”

หมิงฉางเยียนกล่าว “ดื่มชาดอกไม้”

จูเหลาลิวรินน้ำชาอย่างเชื่องช้า กลับไม่ไปไหน เขาเป็นคนปากมากที่ขึ้นชื่อในแถบนี้ ไม่ชอบทำธุรกิจ แต่ชอบพูดคุยกับคนอื่นอย่างยิ่ง เรื่องลัทธิเพเหระ การเมืองราชสำนัก เรื่องร่ำลือในยุทธภพ ไม่มีเรื่องใดที่เขาคุยไม่ได้ ขณะนี้เขากับหมิงฉางเยียนนั่งอยู่ที่โต๊ะเดียวกัน หาดหัวข้อสนทนาพูดคุยขึ้นมา

“พี่ขุนนางน้อยทั้งสองคือแขกที่มาจากแดนไกล? เพื่อชมงานดอกไม้ไฟหรือ”

หมิงฉางเยียนวางถ้วยลง “ถูกต้อง”

จูเหลาลิวกล่าว “เช่นนั้นท่านต้องระวัง ขุนนางน้อย ข้าขอเตือนท่านสักประโยค อยู่หัวถึง ท่านมีอาจสวมเสื้อผ้าเช่นนี้”

หมิงฉางเยียนมองดูการแต่งกายของตนเองแวบหนึ่ง หาได้มีปัญหาไม่ กระนั้นเงยหน้าถาม “เพราะเหตุใด”

จูเหลาลิวกล่าว “นายอำเภอผู้นี้แห่งหัวถึง เป็นขุนนางที่ดวงตามีปัญหา ขอเพียงเป็นผู้ที่สวมเสื้อผ้ามืด เขาล้วนไม่ชอบทั้งสิ้น ต้องจับมาสอบสวนสักรอบหนึ่ง หากหาสาเหตุไม่ได้จะใช้อำนาจลากคนผู้นี้ไปหน้า

ตลาดสด ตากแดดอยู่ที่นี่หลายวัน กระทั่งตากจนคนตายจึงเลิกรา
แน่นอน มีอาจทำร้ายชีวิตหนึ่งโดยเปล่า ฉะนั้นนายอำเภออาจจะหาเหตุผล
อะไรสักอย่าง หมู่นี้ก็คือห้ามสวมเสื้อผ้าสีดำ”

หมิงฉางเยียนไม่เข้าใจ “สาเหตุเล่า”

หวยอวี่กล่าว “วิญญาณแห่งห้วงคำนึง”

จูเหลาลี้วกล่าว “มิผิด”

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “เหตุใดเป็นเช่นนั้นอีกแล้ว!”

จูเหลาลี้วกล่าว “ขุนนางน้อย เรื่องนี้ท่านก็ไม่ทราบ หมู่นี้ทุกแห่ง
ต่างกำลังรำลือ บอกว่าในปีนั้นหมิงฉางเยียนตกลงไปในแม่น้ำเยียนบัว
วิญญาณของเขากลับมาแก้แค้นแล้ว! มิฉะนั้น คดีใช้เข็มเงินฆ่ากบฏ
ที่ปรากฏบ่อยครั้งในยุทธภพสองปีนี้ ท่านจะอธิบายอย่างไร?”

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “บนโลกนี้ใช้มีเพียงหมิงฉางเยียนที่ใช้เข็มเป็น
ผู้เดียว เหตุใดคนทั้งหมดที่ใช้เข็มล้วนต้องผลักรบมาระมาให้เขา แปลก
ประหลาดนัก”

จูเหลาลี้วกล่าว “วัดเสี่ยวหนานทำเรื่องผิดมโนธรรม หลายปีนี้กรรม
ตามสนองแล้ว คนชั่วที่ใช้เข็มฆ่าคนผู้นั้น สังหารหลวงจีนวัดเสี่ยวหนาน
ติดต่อกันแล้วไม่น้อย”

ฟังถึงตรงนี้ หมิงฉางเยียนกล่าวว่าด้วยสีหน้าจริงจัง “สังหารหลวงจีน
วัดเสี่ยวหนาน?”

จูเหลาลี้วกล่าว “หากมิใช่วัดเสี่ยวหนานสมคบกับนายอำเภอ นาย
อำเภอมองเห็นคนสวมเสื้อผ้าดำจะฆ่าคนที่สวมเสื้อผ้าดำหรือ! หลวงจีน
วัดเสี่ยวหนานผู้นั้นสงสัยว่าหมิงฉางเยียนยังไม่ตาย การต่อสู้กวาดล้าง
ที่แม่น้ำเยียนบัวในปีนั้น วัดเสี่ยวหนานออกหน้ามากที่สุด ต่อสู้เห็ดร้ายที่สุด
บัดนี้หมิงฉางเยียนยังไม่ตาย ย่อมคิดบัญชีกับพวกเขาคนแรก”

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “ไม่ว่าหมิงฉางเยียนอาจเป็นคนจิตใจดีงาม
เขาอาจไม่เคยคิดถึงการแก้แค้นเลย?”

จูเหลาลี้วกล่าว “เป็นไปได้!”

ยามนี้ น้ำชาในห้องเดือดแล้ว จูเหลาลี้วไปดับไฟอย่างเร่งร้อน

หวยอวีถาม “ท่านไม่แก้แค้นจริง ๆ?”

หมิงฉางเยียนแยมยิ้มเล็กน้อย “เป็นไปไม่ได้ อนุญาตให้พวกเขาฆ่าข้า แต่ห้ามฆ่าพวกเขาหรือ หากไร้ความสามารถ ก็จะถูกฆ่าฟันดาบหมิ่นเชือดเฉือนเถิด น้องสาวข้า ยังมีส่วนของอวีไหลว ขอเพียงข้ามีชีวิตอยู่ ข้าจะทวงกลับมาทั้งต้นและดอกให้หมด เพียงแต่ แต่โรมาข้าฆ่าคนเปิดเผยบริสุทธิ์ ไม่ชอบทำเรื่องลับหลังเหล่านั้น”

หวยอวีพยักหน้า หมิงฉางเยียนกล่าว “เพียงแต่ข้าคิดไม่ถึงว่าตอนนี้วัดเสี่ยวหนากลับสมคบกับทางการอย่างโจ่งแจ้ง”

ในปีนั้น หมิงฉางเยียนเพิ่งชิงประกาศิตบุฎชนมาได้ ราชสำนักได้ยื่นข่าวจึงจับตามองเขาอยู่หลายเดือน จากนั้นจึงส่งคนมาพูดคุยถึงการร่วมมือกับเขา จักรพรรดิไม่ให้ยุทธภพพัฒนา ลึบกว่าปีที่ผ่านมหารวิศิควบคุมยุทธภพไว้ในฝ่าพระหัตถ์อยู่ตลอด ประกาศิตบุฎชนคือสัญลักษณ์แห่งอำนาจที่มีอาจเปิดเผยในยุทธภพ เมื่อมีมันแล้วเท่ากับมีทั้งยุทธภพจงหยวน นำเสียดายเพียงราชสำนักหาคน นอกจากรับปากเรื่องผลประโยชน์กับเขา ยังเสนอเงื่อนไขที่เป็นไปไม่ได้ให้เขา หมิงฉางเยียนอ่านเงื่อนไขเพียงแวบเดียวก็รู้ว่าตนเองมีอาจรับได้ กระนั้นเขาปฏิเสธไปอย่างเด็ดขาด

แต่หมิงฉางเยียนชักประกาศิตบุฎชนออกมา คือสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นในรอบยี่สิบปี หากราชสำนักจะล้มเลิกอย่างง่ายดายเช่นนี้ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด ด้วยเหตุนี้ในเวลาต่อมา ราชสำนักยังส่งคนที่ต่างจากเดิมมาหาหมิงฉางเยียน ทุกครั้งมาด้วยความดีใจกลับไปด้วยความผิดหวัง กล่าวอะไรหมิงฉางเยียนก็ไม่ยอมตอบรับเงื่อนไขของราชสำนัก ผ่านไปอีกหนึ่งปีเช่นนี้ ด้านโน้นตัดใจแล้วในที่สุด ไม่มาหาเขาอีก

หมิงฉางเยียนกล่าว “จักรพรรดิตัดพระทัยจากข้า แต่มีอาจปล่อยให้ดาบนี้ของข้ากำเริบเลิกล้านในยุทธภพ ประกาศิตบุฎชนที่พระองค์ต้องการคือดาบตีที่ฟังคำสั่งของข้าเล่มหนึ่ง หากไม่ฟังคำสั่งจึงจะหาวิหัททั้ง หากจะให้ข้ายอมพระองค์ เมื่อก่อนเป็นไปไม่ได้ จากนั้นก็เป็นไปไม่ได้ มิฉะนั้นข้าจะดันดันมาจงหยวนทำไม หรือว่าเปลี่ยนจากกรงเล็ก

ไปเป็นกรงใหญ่อีกใบหนึ่ง”

กล่าวถึงตรงนี้ หมิงฉางเยียนยังนึกถึงลักษณะที่ราวกับหลอกล่ออย่าง
อย่างยิ่งของจักรพรรดิที่พบเจอด้วยตาตนเองขณะอยู่ในวังขึ้นมาอีก กล่าว
ตามจริง เขารู้สึกว่าจักรพรรดิดูเหมือนโปงลางเซป หมิงฉางเยียนไม่ค่อย
เชื่อว่าเรื่องราวเหล่านั้นเมื่อหลายปีก่อนจะมาจากลายพระหัตถ์ของจักรพรรดิ
ทั้งหมด หลังหมิงฉางเยียนปฏิเสธเงื่อนไขของราชสำนัก มิใช่ไม่เคย
เตรียมถูกราชสำนักฟ่งเล้ง ใครจะไปรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามกลับสามารถข่มขู่จน
ได้หลายปี ขูดหลุมใหญ่ให้เขากระโดดลงไป สุดท้ายยังกำจัดตนเอง
จนสิ้นซาก

หวยอวี๋เอ๋ยปาก “ก่อนประกาศิตปูชนียอมรับท่านเป็นเจ้าของ
สืบทอดที่ผ่านมาเป็นวัดเสี่ยวหนานเก็บรักษาดาบนี้มาตลอด หลังจากที่ท่าน
ได้มาก็กุมอำนาจพุทธพจน์ของพวกเรา แต่อำนาจที่สั่งสมมาสืบทอดนี้
มิใช่จะลดลงไปได้ในทันทีทันใด”

หมิงฉางเยียนส่งเสียงหือ ๆ กล่าว “เดิมข้าคิดว่าดาบอยู่ในมือของข้า
วัดเสี่ยวหนานก็จะหยุดลงบ้าง แม้ต้องถูกฟ่งเล้ง แต่ในปีนั้นก็นับว่าข้า
ล่วงเกินวัดเสี่ยวหนามาตลอด ทุกครั้งที่เกิดเรื่องฆ่าคนยกครว้ออะไร ไหนเลย
มิใช่ใส่ร้ายข้า ต่อให้เป็นเท็จ พุทธกันมากเข้าก็จะมีคนเชื่อ”

“พวกเราวิหยายุทธ์สูงขวัญกล้า แม้ไม่มีประกาศิตปูชนียก็สร้างความ
สำเร็จได้ บัดนี้สมคบคิดกับทางการหัวถึงขูดรีดประชาชน กินเลือดเนื้อ
ของชาวบ้าน สร้างวัดใหญ่เช่นนี้ให้หัวถึงไร้ค่าโดยแท้”

กล่าวจบ เขาเสริมอีก “ราชสำนักไม่รวมเจ้า หวยอวี๋น้อย เจ้าอย่า
ได้เข้าใจผิด”

หวยอวี๋ “ท่านคิดว่าหลวงจีนวัดเสี่ยวหนานถูกประทุษร้ายบ่อยครั้ง
เป็นเพราะสาเหตุใด”

หมิงฉางเยียนแยมยิ้มเล็กน้อย “ย่อมต้องลองถามนายน้อยสกุลจวง
ดูแล้ว”

หวยอวี๋มองดูเขาแวบหนึ่ง หมิงฉางเยียนกล่าว “เจ้ายังจำละคร
ในงานเลี้ยงชมบุปผาได้หรือไม่”

หอยอวีพยักหน้า

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “ข้ามาจังหววนข้าไป มีหลายเรื่องยังต้องสอบถาม แต่ข้าคาดเดาว่า ละครนั้นอาจเกี่ยวข้องกับการที่สกุลจวงถูกฆ่าอีกครั้งในปีนั้น เจ้ามองเห็นหยกที่ห้อยอยู่บนเอวเด็กน้อยผู้หนึ่งในบนเวทีหรือไม่”

หอยอวีครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ตอบ “หยกขาวชิ้นหนึ่ง”

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “มีผิด มันมีเพียงเป็นหยกขาวชิ้นหนึ่ง อีกทั้งตรงกลางหยกขาวนี้ยังมีกลีบดอกไม้สีชมพูกลีบหนึ่ง

“เวทีแสดงโกลเพียงนั้น ข้าถึงลูกตาจนตกลงมาก็มองไม่เห็น ฉะนั้นมันมิใช่สิ่งที่ข้ามองเห็น แต่เป็นสิ่งที่ข้าคาดเดา อีกทั้งสิ่งที่ข้าคาดเดา ต้องถูกแน่นอน ในหยกมีดอกไม้ ดอกไม้ต้องเป็นสีชมพูแน่ เป็นจี้หยกของนายน้อยสกุลจวง หยกนี้ขัดด้วยน้ำจากน้ำแข็งพันปี ฝังกลีบดอกไม้กลีบหนึ่งเอาไว้อย่างเหมาะสม ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นหยกงามชิ้นนี้ คือสมบัติหายากอันดับต้นๆ ในยุทธภพปีนั้น”

หอยอวีกล่าวว่า “ท่านเคยเห็นหยกชิ้นนี้?”

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “ข้าไม่เคยเห็น แต่มีคนผู้หนึ่งเคยเห็นแน่นอน ไม่น่าจะนางมีเพียงเคยเห็น อาจยังมีหยกชิ้นนี้ด้วย!”

หอยอวีหลุดปากออกมาชื่อหนึ่ง “ชี่วหลิงหลง”